LO PEDRÍS

41

octubre 2010

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

10 ANYS PEDRÍS

2000 - 2010

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació
Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció
Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador
Pep Pelat és Òscar Aymamí

Premsa on-line
Raquel Virgili

Portada
Salvador Bota

www.lopedris.com

Composició i Impressió
sbm
D.L. T-1553-2000
Tirada 500 exemplars
Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

Editorial

Redacció

Tots els habitants de Vilaplana ens podem sentir contents i orgullosos de poder celebrar els cinc anys de la nova escola, els deu anys d'aquesta revista i els molts més que fa que funcionen el Grup de Teatre, el Casal, la Cooperativa i d'altres associacions.

Pocs pobles hi ha que, amb el número d'habitants de Vilaplana, i d'una manera tan voluntariosa, any rere any segueixin mantenint en vida tot aquest reguitzell d'entitats i associacions; tantes que, fins i tot, a nosaltres mateixos ens semblen en algun moment, moltes.

Que això sigui així, dóna fe del caràcter i tarannà de la nostra gent, de la diferència i divergència de les nostres aficions i de les nostres idees i que, malgrat aquestes diferències, tots fem esforços per trobar llocs i punts d'encontre amb els nostres veïns.

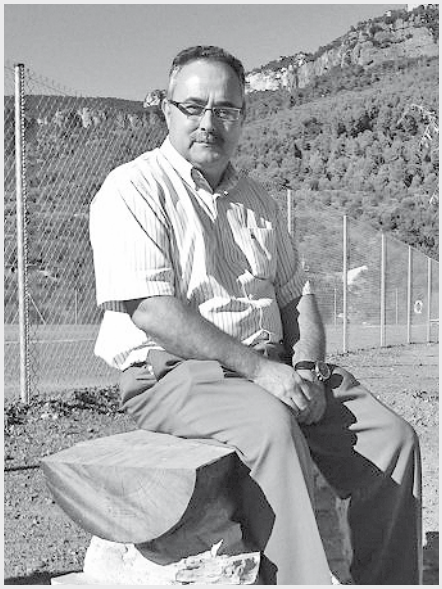
Per part nostra, esperem que aquesta manera de ser i fer no canviï, i que per molts anys puguem seguir celebrant els aniversaris d'aquestes associacions.

Sumari

Editorial 2
Carta de l'Ajuntament Aniversari de *Lo Pedris* 3
Entrevista **Joan Besora Cabré** 4-5
Qüestionari **La reforma de l'Estatut d'Autonomia** 6-7
Rutes per caminar La teixeta de Cosp (Serra de Cardó) 8
De cinema **I si...?** 9
Fototeca interior **El vell Canet de la Mussara** 10
Vilaplana endins 10
Opinió **16 de febrer i 11 de setembre de 1714** 11
Poesia **Assumiràs la veu d'un poble** 11
Salut 12-13
El joc i la salut (iIII)
Sanitat es planteja cremar les dosis sobrants de vacunes de la grip A
Salut Natural
Pintura **Jordi Pedrola Santamaria** 14
Literatura **Cent anys d'en Massagran** 15
Història local **30 anys del recital de Georges Moustaki** 16
Un conte **L'última nit d'estiu del 80** 17
10 ANYS DE LO PEDRÍS 18-21
Música: Cant Coral 22
Notícies **Inaugurem el nou dipòsit d'aigua** 23
Activitats: jornades culturals 24-27
Inauguració de la façana de l'església i Festa de la Gent més gran
Notícies 28
Aplec 2010. Gràcies a tots
Vilaplana amb Haiti
Cuina 29
Esports 30
Institut IES Fontanelles 31
LA FRESCA 32-33
Escola 34
Pasatemps 35
7a Galeria 35

Ajuntament de Vilaplana

Endavant!

El mes d'octubre de l'any 2000 sortia per primer cop la revista local editada per l'Associació Cultural Lo Pedrís. En la presentació es deia que, en l'època de la informàtica i de la revolució del mitjans audiovisuals, semblava una temeritat tirar endavant una revista escrita. Doncs bé, la realitat ens ha demostrat que aquesta temença no era tal, ja que enguany es compleix el 10è aniversari de la revista.

En el número 1 d'aquesta publicació, l'editorial ens presentava *Lo Pedrís* "com un lloc de trobada, on la gent diu la seva..., s'hi reflecteixen opinions i punts de vista diferents" i en destacava la voluntat d'independència amb un finançament fruit de les aportacions dels subscriptors i d'alguna subvenció .

Els lectors i lectores fidels hem pogut constatar com l'estructura de la revista s'ha mantingut al llarg dels anys, mentre que els continguts han reflectit l'actualitat del moment. La revista ha experimentat una millora significativa en l'edició i el material gràfic, i així s'hi ha incorporat la fototeca, tot inserint en cada número una fotografia antiga de gran format que ens acosta els espais, les persones i les vivències passades del nostre poble.

Però sense cap mena de dubte, el canvi substancial ha estat el salt a les noves tecnologies amb la creació de la pàgina web. La connexió a la adreça *www.lopedris.com* ens permet des de qualsevol lloc del món conèixer les últimes novetats i donar el parer o l'opinió sobre qualsevol tema.

Cal reconèixer el valor que ha tingut l'associació promotora per tirar endavant un projecte d'aquesta mena a causa de la dificultat i la complexitat que comporta. Però el més important ha estat mantenir la continuïtat en el temps, així com la millora que ha experimentat la revista adequant-la en cada moment a les noves exigències.

També mereixen un reconeixement especial i merescut totes les persones que durant aquest deu anys han passat per l'associació. Totes aquestes persones han estat i són voluntàriament l'ànima del projecte i, malgrat les obligacions pròpies de cadascú, han aportat de manera altruista el seu granet de sorra perquè la revista sortís puntualment cada tres mesos.

Molt pocs municipis de la dimensió de Vilaplana poden gaudir d'un projecte tan complet com *Lo Pedrís*. La revista s'edita en paper i a la vegada disposa d'una web actualitzada, interactiva, molt completa de continguts i, a més, amb el bagatge de 10 anys ininterromputs.

Per acabar, encoratjo a totes les persones que hi col·laboren a continuar treballant-hi i continuar fent que la revista *Lo Pedrís* arribi puntualment a cada casa per a deixar testimoni, reproduir i ser nexe d'unió de la vida, els fets i l'opinió del nostre poble i de la nostra gent, tant dels que viuen a Vilaplana com dels vilaplanencs fora vila.

Felicitats i per molts anys!

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde de Vilaplana
Vilaplana, octubre de 2010

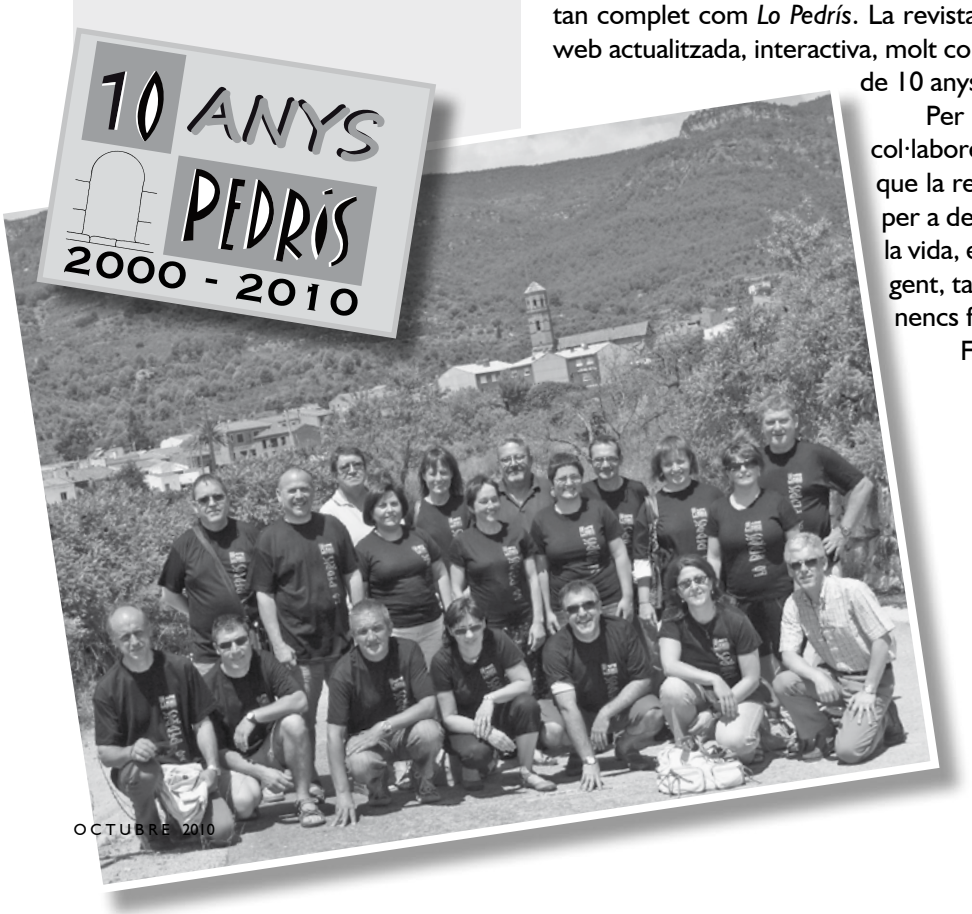

Foto al camí vell del camp de futbol amb una vista de fons del poble poc retratada. (foto Josep Huguet)

Joan Besora Cabré
(54 anys) Empresari

El Joan és un home optimista i conscient de la seva realitat. Sap que aquest tarannà no està barallat amb el joc dels negocis ni amb les capacitats personals de cadascú. Ell ha sabut trobar la manera d'aprofitar aquests recursos tan envejats en la societat actual i els resultats són evidents. Quan llegim aquesta entrevista ens pot semblar fàcil aconseguir el mateix que ell ha assolit, però ens equivoquem si ens quedem només amb això. Com que el Joan encara té ànima de pagès, reconeix el valor de l'esforç i sap que sembrar demana temps i suor però que la collita finalment arriba.

La Redacció

- Ens consta que si bé vas iniciar-te com a pagès, aviat vas veure que "això" de l'avellana no havia de ser la solució.... Què et va fer decidir?

Jo vaig fer de pagès uns 20 anys, junt amb la meva família. La pagesia m'agradava i, tot i que hi havia moltes sortides, sobretot en la meva joventut, en que era fàcil guanyar més diners, treballar al camp i veure com anava evolucionant em resultava gratificant i suficient per viure. Amb treball i esforç, conjuntament amb la família, vam aconseguir millorar la producció i la seva qualitat.

Al final dels anys 80, els interessos polítics i la decisió dels governs d'anar cap a la globalització van fer que les produccions de les matèries primeres es veiessin menyspreades per tal d'enfortir la creació de grans empreses que es poguessin convertir en multinacionals la qual cosa va fer que diferents sectors de la pagesia del nostre país es veiessin abandonats, entre ells, molt particularment, el sector de la fruita seca.

Davant d'aquesta situació contra la qual no vaig veure possibilitat de poder trobar-hi sortida vaig decidir buscar el meu futur econòmic d'una altra manera.

- Com va néixer la idea de l'empresa de carburants i tot el que ha vingut després?

Havent treballat de pagès durant tant de temps i la falta d'un currículum plegat d'experiències i coneixements, a l'hora de buscar feina se'm feia difícil trobar-ne una en la qual es valorés la meva experiència.

Mentre treballava en el món de les màquines de rentat a pressió vaig veure que fora del país estava tenint èxit un nou sistema per rentar cotxes i vaig decidir començar a treballar en això associant-me amb altra gent per muntar un petit rentador que va funcionar prou bé.

Amb tot això i l'idea de muntar un d'aquest rentadors més gran, havent començat a conèixer el sector dels hidrocarburs, vaig comprendre que per poder finançar una bona estructura d'aquest tipus, podia valdre'm de l'interés que tenien les multinacionals dels hidrocarburs per expandir-se.

Un cop havent començat el projecte, els interessos d'aquestes multinacionals van anar evolucionant i la possibilitat d'aconseguir el tipus d'empresa que jo desitjava ja no era possible per aquest costat. En aquest moment, haver prescindit de la meva primera idea, em satisfà, ja que hem pogut portar a terme el mateix prescindint de la col·laboració d'aquestes empreses, podent donar un caire més personal a les nostres empreses.

- Tenies en aquell moment una idea definida del negoci, tal com és en l'actualitat?

En principi podríem dir que sí, tot i que la ràpida evolució dels mercats dels productes així com la maquinaria fa que no sigui del tot cert, contínuament ens hem d'anar adaptant i algunes idees que en principi podrien semblar bones s'han hagut de descartar així com altres que no havíem considerat han acabat fent-se realitat.

- T'has adonat que és l'empresa que més llocs de treball ha generat, sobretot entre el jovent, que acostuma a ser qui més dificultats té per obtenir la primera feina?

MUSSARA
CENTRE D'EQUITACIÓ
677 50 79 44 - Classes
677 50 79 45 - Excursions
Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Em complau, i molt, poder compartir l'èxit d'aquestes empreses amb tota la gent que tenim al nostre voltant; molt especialment aquest tipus de negoci que funcionen gràcies a l'aportació dels clients que, com és el cas, són principalment aquella gent que ens coneix i ens aprecia, i una de les formes és donant feina i, molt especialment, a aquelles persones que fan els primers passos per guanyar uns diners i adquirir experiència en la vida, tot i que al final acabin dedicant-se a altres coses.

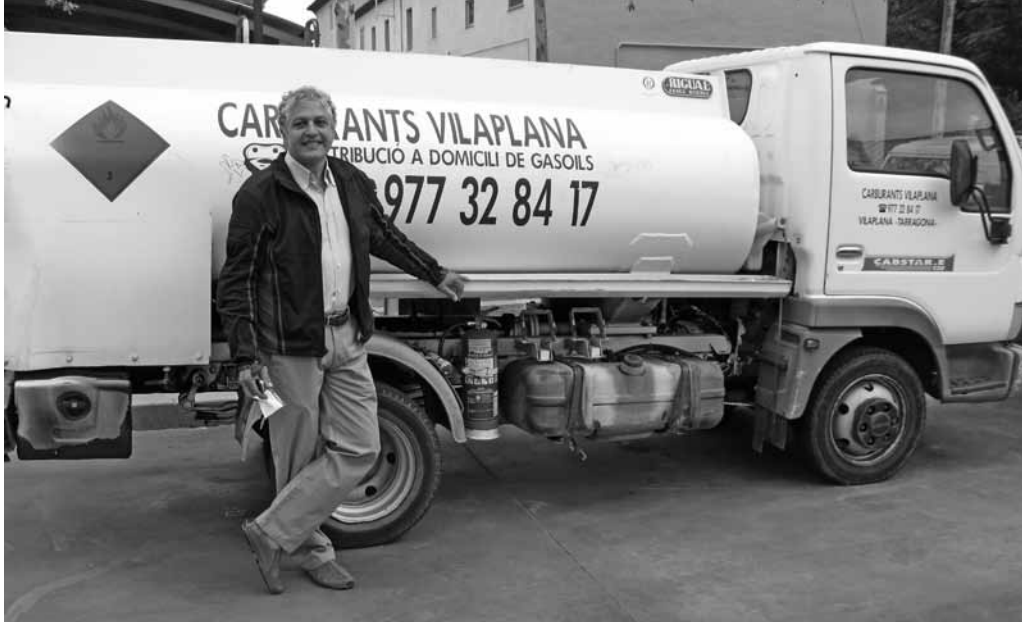
- Què creus que té de bo/dolent d'aquest negoci?

Per una gasolinera hi passa tot tipus de gent que, a diferència del què passava abans, hi venen a fer moltes més coses, i per això és evident que hi passin més coses. Com a vivències personals us podria explicar moltes anècdotes al respecte.

En particular, crec que relacionar les gasolineres amb fets negatius solament és possible des del punt de vista mediambiental ja que en altres aspectes humans i socials crec que les gasolineres aporten a la societat algunes de les eines sense les quals seria molt difícil, avui, poder entendre el nostre sistema de vida.

En contrapartida, a mi m'agradaria, i en alguns moments he estat pensant com es podria fer, que des de la gasolinera es pogués educar la societat en general per poder aprofitar millor aquests recursos. El marge comercial que permet aquest producte, però, fa que no puguem dedicar al client l'atenció que es mereix, i això fa difícil poder invertir temps en donar consells i assessorament per a aquest o qualsevol altre tema

- Ara que ja en tens coneixement de causa, com animaries els nous/joves emprenedors a provar de desenvolupar i tirar endavant les seves idees?

> *"Per tirar endavant qualsevol tipus de projecte cal ser conscient que solament es pot dur a terme amb determinació, paciència i molta constància i esforç"*

Per tirar endavant qualsevol tipus de projecte cal ser conscient que solament es pot dur a terme amb determinació, paciència i molta constància i esforç.

A part d'això, i si es té clar el que tot això significa, qualsevol projecte sobre el que haguem reflexionat bé i sospesat l'esforç que hi haurem de dedicar, tant econòmic com emocional, és possible, de la mateixa manera que sabem que el que pot fer una persona ho pot fer una altra.

Cal remarcar que és molt important sospesar si estem disposats i tindrem la suficient paciència a esperar que el projecte doni els seus fruits, si és així segur que tindrà èxit.

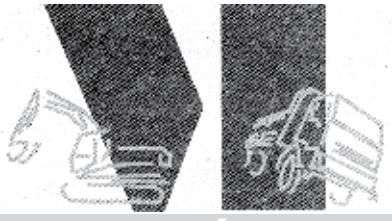
- Finalment, com veus que la necessitat de deixar d'explotar la terra pel fet que ha esdevingut deficitària fa que es pugui dir que "el bosc és a tocar del poble"?

Abans de deixar l'agricultura vaig tenir l'ocasió d'entrevistar-me amb diferents polítics, i en aquell moment ja els vaig comunicar que el que estava passant amb la societat portaria els boscos fins les parets de les cases i que després dels boscos era fàcil que hi arribessin els incendis.

Aquests polítics, en general, s'estimen més invertir esforços i diners en crear suposats medis de prevenció i vigilància d'incendis que en recolzar la gent que hi havia en aquell moment en el país que amb el seu treball diari i constant podien mantenir la natura en un equilibri més perfecte i més productiu.

■ ■ ■

PLACIT
● ELECTRICITAT
● FONTANERIA
● CALEFACCIÓ
● GAS
Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.
Carrer de les Creus, núm. 2 - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 **A L F O R J A**

La Redacció

Des que va començar la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, amb la seva aprovació per referèndum el 18 de juny del 2006, fins la sentència del Tribunal Constitucional del 28 de juny del 2010, com valores tot el procés, creus que se l'ha tractat com es mereix, la norma institucional bàsica de Catalunya? I per què ?

Òscar Aymamí

L'única cosa que sé veure en la sentència del Constitucional, un tribunal, no ho perdem de vista, fortament polititzat i, ara mateix, al servei de la dreta espanyola més reaccionària, és un profund despreci per les institucions democràtiques i pel poble català. Aquesta sentència, unívoca, ens aboca sense remei al radicalisme. Esgotada la via estatutària i impensable la via federal, només ens queda la segregació. Tant bon punt assolida la independència ja trobaríem la opció associativa que més convingui, però des de la llibertat. No pidolem més, ja n'hi ha prou. La dignitat d'un poble i el sentit comú ens assenyala el camí a seguir. Ep! si no volem conformar-nos en ser un país de tercera (o no ser...) i una -la darrera- colònia espanyola...

Humbert Mestre Ferré

Molt negativament. Un Estatut votat en referèndum majoritàriament per la ciutadania de Catalunya i aprovat pels respectius Parlaments Català i Espanyol, mai pot ser debatut ni retallat per un Tribunal Constitucional que, en la seva constitució interna, és completament illegal. Això només demostra , una vegada més, que " L´Estat Espanyol" tan sols és una pantalla fictícia de democràcia i que mal ens pesi, segueixen manant les mateixes forces que fa 50 anys ja regien els destins de tots nosaltres, encara que disfressats de "demòcrates".

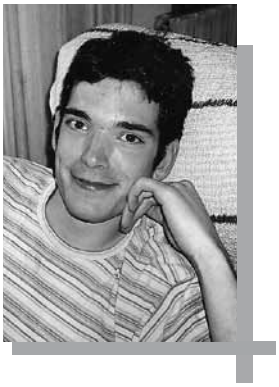
Jo em pregunto: què hi fem en un país "España" on la majoria (radio, premsa, polítics.....) ni ens vol ni ens respecta?

JOSEP MESTRE
SERRALLER
FERRO
ALUMINI
INOX
Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp
PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia
Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

pintura decorativa
Alvar Juanpere
Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

La Tartrana
de Cal Munter
Confort en Allotjament Rural
Àngel Guimerà, 9 - 43380 **VILAPLANA**
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Jaume Virgili Prades

Doncs crec que a la mateixa pregunta hi trobem la resposta, un Estatut que és aprovat pel poble de Catalunya l'any 2006, i que no té una resolució fins 4 anys després, queda ben clar que el tracte que se li ha donat no ha sigut el correcte. Però d'altra banda no em sorprèn, si el futur del nostre poble l'han de decidir aquestes persones que conformen el Tribunal Constitucional, amb les seves creences polítiques i ideològiques, està ben clar que no podrem avançar mai com a país. Em pregunteu el perquè d'aquest tracte, doncs la veritat es que no ho sé, perque crec que no hi possa cap mentida en aquest Estatut ni demanem res que no ens toqui, però repeteixo, mentres que les nostres normes i els nostres drets hagin de ser revisats i aprovats a Madrid, no podrem avançar mai com a poble ni com a nació, que és el que som!

Anna Mestre Ferré

Està clar que el Tribunal Constitucional, sempre que es tracti de Catalunya, posarà mil problemes. Ja que ells, estan en el so de velles ideologies i mai defensaran els nostres drets. En fi, cal tenir paciència. Però penso que mai podrem ser una nació lliure, sempre sota el comandament de Madrid i, mani qui mani a Catalunya, continuaran fent la punyeta. VISCA CATALUNYA.

Bruno Anguera

Jo penso que més que el tracte cap a l'Estatut ens hauríem de referir al tracte a un col·lectiu de gent; si el text no s'ajustava a la Constitució això jo no ho puc jutjar perquè no en conec res de les dues lleis.

Ara bé, penso i tinc la sensació que amb aquesta famosa retallada s'han aconseguit dues coses, una de bona pels catalans i una de dolenta. La dolenta per mi és que s'ha reduït els polítics que ens representen (que al final son les persones encarregades de defensar els nostres drets) a qualitat gairebé de titelles: cada llei que fan i que toca algun tema "delicat", llei que es porta al Tribunal Constitucional... a veure com acaba la prohibició de les corrides. Per tant la sensació que jo tinc per una banda és la de l'anul·lació de la veu d'una nació, és a dir, perpetuar altra vegada les mateixes relacions d'odi i d'interès entre dues nacions.

Per altra banda, penso que tota situació tensa i propera a allò que podríem qualificar coma dolent, té una cara sempre bona. Per mi la cara bona d'aquesta situació de mantenir altra vegada la idea d'una Catalunya productora sense veu ni vot és que l'evidència de la inutilitat dels polítics que tenim pot fer néixer noves maneres d'entendre la política amb gent que potser serà més valenta.

Per mi Catalunya viu un moment important que seria bo aprofitar.

Lluís Salvat Lladó

No crec que se l'hagi tractat bé. No s'han tingut en consideració els ciutadans de Catalunya i tampoc les seves institucions i tots els seus representants.

I crec que ens hem sentit tots una mica estafats per part dels organismes estatals i en front de les comunitats autònomes de l'Estat

Josep Tost
QUEVIURES I TRANSPORTS
Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA
COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 **REUS**
Telèfon **902 023 390** - Fax comandes **900 65 66 67**
E-mail: **ventas@cr4.es**
Descom
DESARROLLO DE COMPRAS

La teixeda de Cosp
(serra de Cardó)

Ester Borràs Giol

Sortim de l'antic Balneari de Cardó en direcció a l'ermita de la Santíssima Trinitat seguint la carretera per on hem arribat en cotxe.

Agafem el Camí dels Frares, sender senyalat amb marques de PR (grogues i blanques), i pugem cap a l'ermita de la Santíssima Trinitat. Com la resta d'ermites del desert de Cardó, aquesta ermita, en realitat un conjunt de petites edificacions, està en runes... tot i això, encara conserva la comuna.

Seguim pujant i passem ben bé pel mig de l'ermita de Sant Àngel. A partir d'aquí, ens endinsem en un sender ple de vegetació: brucs, marfulls, estepes, alzines... Finalment arribem al Portell de Cosp, que és per on s'accedia antigament a la vall. Des d'aquí podem observar, tocant a mà esquerra, la punta de les Picòssies i, davant nostre, els plans del Burgà i les serres de Tivissa, amb la Mola de Colldejou traient el nas per darrera, i més a l'esquerra, lluny, la silueta característica del Montsant.

Aviat el sender es bifurca. Cap a l'esquerra baixaríem a la bassa de Cosp. Nosaltres anem cap a la dreta, mantenint més o menys l'alçada: ens dirigim cap a la Font del Teix, travessant la Teixeda de Cosp.

Arribem al refugi, l'únic de tot el massís, construït el 1990 per la gent de Rasquera, net i ben conservat. Poc després arribem a la font.

Anem seguint el sender, força clar i marcat amb franges grogues. Des que hem abandonat la font, la vegetació ha canviat molt. Tot és garriga i només hi ha algun pi de capçada alta i plana (pinassa). Aquest tipus de vegetació és el resultat de l'últim gran incendi que es va produir el 1996. Les vistes són magnífiques: els plans del Burgà, les serres de Tivissa i Vandellós, el mar, la Mola de Colldejou, la de Genesies, les Muntanyes de Prades al final de tot, i el Montsant i la Figuera a mà esquerra. Una columna de vapor ens recorda que no som gaire lluny de la central nuclear d'Ascó.

Passem a tocar de la Cova Llòbrega, qui vulgui s'hi pot arribar.

Al cap d'una bona estona d'anar planers, el sender ens fa pujar bastant de cop cap al Portell del Bou, un altre lloc amb vistes, aquest cop cap al sector dels Ports i la Vall de Cardó. Si ens hi fixem, cap a la dreta, hem de poder veure la Foradada.

Tot seguit carenegem cap a l'esquerra, amb la Creu de Santos o Xàquera, pràcticament davant nostre. Un doble sender paral·lel ens permet triar entre la carena i el bosc.

Arribem a una primera bifurcació, marcada amb una piqueta metàl·lica (Xàquera – Cassola del Diable), anem cap a Xàquera.

Arribem a una segona bifurcació: les marques i una fita ens fan anar amunt cap a Xàquera, el cim del massís, a 942 m. En dies ventosos es fa difícil mantenir-s'hi drets. Les vistes impressionants.

Baixem de Xàquera per on hem pujat i fem cap altra vegada a la bifurcació. Seguirem les indicacions cap a la Cova dels Porcs. Tornar per aquí, ens permet seguir el Barranc de la Columna pel frondós sender de la Cova dels Porcs: roca, marfull i arboços ens acompanyen.

Només ens falta la cirereta. Arribem a l'Ermita de Sant Simeó Estilita, o de la Columna, segurament esperada per als qui la coneixen i tota una descoberta per als qui no l'han visitada mai. Des d'aquí fins al Balneari ja només hi ha una petita passejada per pista.

Mapa utilitzat: Cardó - Rasquera. Escala 1:10.000. Editorial Piolet

■ ■ ■

VIALMA SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Josep M. Cardona Rodriguez
INSTAL·LACIONS I SERVEIS
C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **VILAPLANA**
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

I si...?

Joan M. Rovira

Una conjunció i un condicional. En format de pregunta, és clar. Així de simple. Pot ser que aquesta sigui l'expressió més maleïda de totes? Un simple i si? Quina millor exterioització de les nostres angoixes i els nostres dubtes interns que aquesta sentència normalment lligada a decisions transcendentals de la nostra existència. D'acord, també existeix el i si banal i insuls com: i si en lloc d'anar al cinema se n'anem a passejar però no em feu malbé l'atmosfera de la introducció.

A més, convindreu que aquest segon condicional per regla general va lligat a successos propers del futur i jo em refereixo a esdevenidors del passat, aquelles cruïlles vitals que de tant en tant travessem a vegades fins i tot sense adonar-nos-en. Segur que si ho rumieu una mica en teniu uns quants, veritat? I per cert, el nostre si banal, com no pot ser d'altra manera, ens porta al cinema una vegada més. De quina manera?

Ja hem vist en anteriors articles la capacitat del cinema per portar-nos a llocs llunyans en l'espai... i també en el temps. La quarta dimensió no té cap secret pel setè art i en podem trobar molts exemples. Herois i antiherois que lluiten per mantenir o canviar aquell i si amb interessos molt diversos.

Probablement un dels primers exemples que se'ns venen al cap als de la meva generació és la trilogia de Regreso al Futuro (1985), un dels èxits de recaptació dels vuitanta i pel·lícula emblemàtica pels que gaudíem de la infància o adolescència en aquells anys. De fet, es tractava d'una pel·lícula amb poques pretensions ben resolta i entretinguda on el protagonista simplement vol que els seus pares s'enamorin per tal de seguir existint.

Però lògicament l'emblema del gènere es La màquina del temps, basada en l'obra de Wells, la llavor del nostre tema, de la qual podem gaudir de dues versions, la primera amb aquell regust de la sèrie B i la segona amb la tecnologia del segle XXI. La versió més recent ens reflecteix el dilema del científic en l'intent de salvar a la seva estimada de la mort i els esforços per trobar-ne la resposta. Dos exemples de motius personals per canviar el passat però... i sí aquest canvi anés més enllà del dilema personal?

Al cinema, especialment el de crispetes, li agrada la grandiloqüència i que hi ha millor que salvar tot el món a la vegada? La ciència ficció s'hi abona i tenim exemples com ara 12 Monos (1995) o la saga Terminator. Un futur desastrós que cal canviar com sigui al nostre present. Pur entreteniment lligat a la fantasia.

En canvi, imaginem-nos que tenim l'oportunitat de canviar un gran esdeveniment del passat. El final de la cuenta atrás (1980), cinta de distreta execució, donava l'oportunitat a un portaavions nord-americà modern a destruir tota la flota japonesa just abans de l'atac a Pearl Harbour. Com hagués afectat això al nostre present? Cal evitar aquest esdeveniment o qualsevol altre, per lamentable que fos, si en tinguéssim l'oportunitat? És el famós efecte papallona que servia de base a El Sonido del Trueno (2005) on un viatge en el temps provoca la mort d'una papallona ara fa 65 milions d'anys que alterarà tota l'evolució del planeta.

Sembla que les possibilitats serien infinites, fins i tot tornant al plànol individual. No recordeu l'excel·lent Atrapat en el temps (1993)?. Bill Murray quedava capturat en un dia en la vida, no precisament el seu millor dia, repetit un cop i un altre fins que... bé m'estalvio donar més pistes que no podria tornar enrera si li espatllo l'argument a algú.

Fins la propera i no us trenqueu el cap amb els i si que de moment només podem viatjar en el temps en el cinema.

■ ■ ■

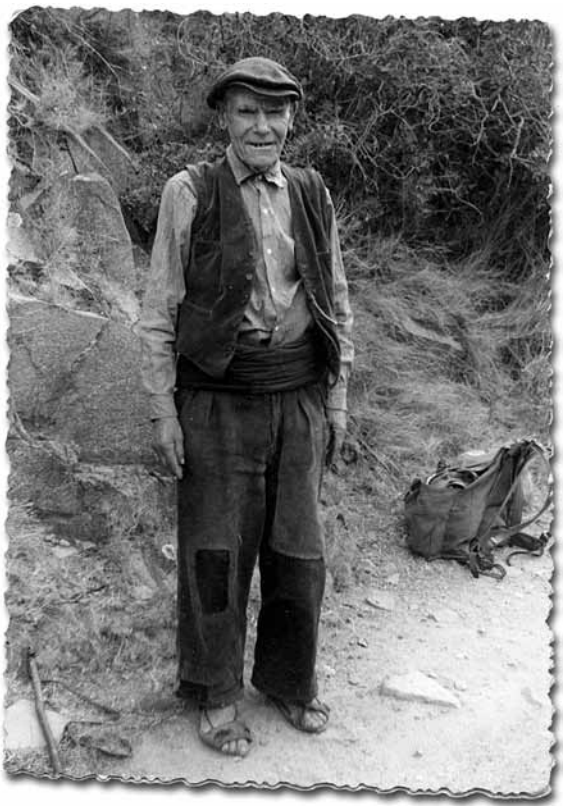
C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

PERSONANTGES: EL VELL CANET DE LA MUSSARA

La Redacció

El personatge de la Fototeca interna de Lo Pedrís 41 és Salvador Juanpere Juanpere del Mas de Canet de la Mussara. Aquesta foto ha estat cedida per Andreu Vernet, un col·laborador de l'Aleixar que sempre ha estant amatent i amable amb la nostra publicació. La foto data de l'any 1958, segons resa a la part interna de la mateixa , on també hi consta escrit aquest nom: "El vell Canet de la Mussara".

La informació ens l'ha confirmada una familiar seva, na Rosita Magrané Marçal nascuda a Vilaplana i que actualment resideix al carrer de l'Era. La Rosita va quedar viuda d'en Esteve Bonet Martorell, cònjuge amb el qual van viure a Vilaplana i amb qui van tenir quatre descendents: Esteve, Rosa Maria, Antoni i Ramon.

El vell Canet de la Mussara
a l'agost de 1958
(Foto cedida per Andreu Vernet)

En Salvador Juanpere Juanpere, conegut com El Canet possiblement fou pastor a La Mussara, des d'on va baixar a Vilaplana i va residir a Ca la Bàrbara, al carrer Jaume I. De totes formes, quan vivia a Vilaplana només tenia quatre o cinc bens amb els quals solia sortir a pasturar pel terme.

La Rosita estava emparentada per parentiu polític i no consanguini amb el vell Canet, ja que la seva avia materna, Carme Masdéu Prats, de l'Albiol, es va casar en segones núpcies amb aquest pastor de la Mussara. Ambdós eren vidus quan van contraure matrimoni per segona vegada. El primer espòs de Carme Masdéu fou en Josep Marçal. D'aquest primer matrimoni va néixer la mare de la Rosita que es deia Teresa Marçal Masdéu (Alcover) i que estava casada amb Ramon Magrané Juanpere (La Mussara). Aquest matrimoni va tenir tres fills de Vilaplana: la Rosita, la filla gran, en Lluís i la Teresa.

En l'època en que la Rosita, de petita, vivia a Ca la Bàrbara amb els seus pares, recorda com el vell Canet de La Mussara residia amb ells.

■ ■ ■

Vilaplana endins

Matilde Mestre
(Agost 2010)

Al Lo Pedrís del passat juliol es demanaven paraules que, amb el pas del temps, es poden perdre. De la meva memòria n'han sortit aquestes:

— Aculivar: Tapar, acaronar. Exemple: Aculiva el nen i posa'l a dormir.
— Viandero: Sembla castellana, però aquí a Vilaplana es deia a una espècie d'armari, muntat amb fusta i tela metàl.lica fina que es posava al lloc més fresc de la casa. S'hi posava vianda, fruita, coses delicades i feia de "nevera"; és clar, encara no n'hi havia !
— Cosset: Peça de roba femenina.
— Gipó: El mateix que cosset.
— Cofí: De forma rodona i d'espart. Es feia servir a les premses.
— Censal: Un tracte que no s'acaba mai de pagar.
— Desvaïment: quasi un desmai.
— Alegu: "Alegu" vindré, molt usat a Vilaplana.
— Totes li ponen: Que li van bé les coses.
— Dormidor: Una espècie de"gorro" de tela que antigament es posava al cap per dormir. No sé prou bé per quin motiu, si per guardar-se del fred... Era blanc i molt guarnit, punts, etc.
— Màrfega: Com un matalàs o flassada.
— Enllafrissat: Brut.
— Estregat: Molt cansat.
— Arraulides: Encongides.
— Fer "metes": Mamar els nadons de la mare.
— Gramull: Molt ple, per exemple, un plat que fins i tot fa muntanya.
— Pellenya: Per colar llegum.
— Sedàs: Com la pellenya, encara més fina la tela.
— Senalla de faneca.

■ ■ ■

Una crida per les vostres fotos...

Què us sembla si remeneu les vostres calaixeres, armaris i tot lloc on pugueu tenir fotografies antigues relacionades amb el nostre poble; de l'abeurador, dels rentadors, dels refugis de la guerra, de la Font de les Creus, de la Balandra, de la Mare de Déu de la Llet, i de tantes altres coses, ens ho feu arribar i així mantenim el bon nivell de la nostra fototeca....

La redacció

16 de Febrer i 11 de setembre de 1714

Vilaplana Decideix

L'11 de Setembre de 1714 és per la nació catalana el símbol de la resistència enfront d'una Espanya que tan sols parlava castellà i obeia ordres que negaven l'existència de Catalunya.

A Vilaplana les tropes felipistes la varen encerclar el 16 de Febrer d'aquell 1714 i li varen calar foc pel fet d'haver-se mantingut fidel a les llibertats i a la nació catalana.

Hi ha un document del marquès de Lede intimidatori dirigit a les autoritats de Reus que amenaça aquesta població de córrer la mateixa sort que els patriotes vilaplanencs si no es sotmeten a les voluntats de Felip V.

Sabem doncs que els nostres avantpasats van lluitar fins a l'extenuació i que només l'incendi de tot el poble per part de les tropes espanyoles els va fer desistir del seu intent alliberador.

Pocs mesos mes tard queia Barcelona i amb ella les aspiracions catalanes de continuar sent un poble amb identitat pròpia. Avui, quasi tres cents anys més tard, les aspiracions dels catalans són les mateixes i en aquest recorregut hi ha hagut molts moments d'esperança i tot sovint de repressió.

Les esperances han anat acompanyades de grans mobilitzacions populars i han servit per recordar que, malgrat la repressió, encara tenim el sentiment de país a dins nostre.

Recentment, la convocatoria del referèndum per la independència va ser un episodi més d'aquesta reafirmació nacional.

El nostre poble, igual com tota la nació catalana, ha sigut un exemple de recepció de gent que ha vingut d´altres indrets d'Europa i de tot el món i la seva incorporació al nostre poble ha sigut més que exemplar. Hem treballat la terra junts, hem jugat a futbol junts, ens hem aparellat i tots els que han vingut i han volgut, s'han quedat a treballar colze a colze amb nosaltres, per tant, som terra d'acollida.

Actualment tots estem sotmesos a la mateixaa crisis i als mateixos designis polítics que poques vegades surten del poble català, els nostres conrreus van perdent-se per una mala politica agrària, la nostra llengua es parle entre perills i el nostre país cada dia està més indefens.

Per totes aquestes situacions, la plataforma Vilaplana Decideix et convida a penjar estel·lades i a participar en aquelles manifestacions de reivindicació nacional que es convoquen l'once de setembre d'aquest any 2010.

Voldríem també llençar la idea de crear una comissió que, a partit del 2014, organitzi tots els 16 de febrer un acte conmemoratiu en record d'aquells que varen morir aquell febrer de 1714 tot cridant visca la llibertat i visca Catalunya! mentre les tropes Felipistes entraven a sang i fetge a aquest poble lluitador del Baix Camp anomenat Vilaplana.

Visca els Màrtirs del 16 de Febrer
Visca Vilaplana
Visca Catalunya Lliure
Pengeu estel·lades i senyeres l'once de setembre

ASSUMIRÀS LA VEU D'UN POBLE

Assumiràs la veu d'un poble
i seràs la veu del teu poble
i seràs, per sempre, poble,
i patiràs i esperaràs,
i aniràs sempre entre la pols,
et seguirà una polseguera.

I tindràs fam i tindràs set,
no podràs escriure els poemes
i callaràs tota la nit
mentre dormen les teues gents,
i tu sol estaràs despert,
i tu estaràs despert per tots.

No t'han parit per a dormir:
et pariren per a vetllar
en la llarga nit del teu poble.
Tu seràs la paraula viva,
la paraula viva i amarga.

Ja no existiran les paraules
sinó l'home assumint la pena
del seu poble, i és un silenci.
Deixaràs de comptar les síl·labes,
de fer-te el nus de la corbata:
seràs un poble, caminant
entre una amarga polseguera,
vida amunt i nacions amunt,
una enaltida condició.

No tot serà, però, silenci.
Car diràs la paraula justa,
la diràs en el moment just.
No diràs la teua paraula
amb voluntat d'antologia,
car la diràs honestament,
iradament, sense pensar
en ninguna posteritat
com no sia la del teu poble.

Potser et maten o potser
se'n riguen, potser et delaten;
tot això són banalitats.
Allò que val és la consciència
de no ser res sinó s'és Poble.
I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricte,
camines decididament.

VICENT ANDRÉS i ESTELLÉS
1924 - 1993

EL JOC I LA SALUT (i III)

Pep Chaparro
Fisioterapeuta esportiu

Per finalitzar amb aquesta sèrie de tres articles sobre el joc i la salut, comentaré els beneficis més importants que l'exercici físic aporta al nostre organisme.

En posar el cos en moviment, se li demana a l'organisme un augment de la seva activitat i rendiment, per la qual cosa, a l'igual que quan pressionem més l'accelerador del nostre cotxe, ha d'augmentar el consum de combustible fent servir en primer lloc els sucres o hidrats de carbó i, si es manté aquesta demanda durant més temps, es posen en marxa, posteriorment, les vies energètiques que descomponen els greixos o lípids. Una activitat física regular de tipus aeròbic (resistència) ajuda al nostre metabolisme a impedir una acumulació d'aquestes substàncies en forma de greix corporal i/o, a regular els nivells de sucre en la sang i en definitiva a prevenir problemes com ara l'obesitat, diabetis...

D'altra banda també es tonifica tota la musculatura del cos inclosa la musculatura cardíaca i respiratòria, amb la qual cosa s'afavoreix tant la circulació sanguínia arterial com la de retorn venós, es millora l'oxigenació dels teixits, l'aportació de nutrients, l'eliminació de productes de desfet, i ens estalviem problemes respiratoris, circulatoris, ...

El creixement de l'os s'estimula, entre d'altres, amb les forces rebudes per aquests durant la carrera, el salt, al caminar... i, sobretot en la canalla, estimula el seu cartílag de creixement contribuint a un desenvolupament ple d'aquest teixit i, a prevenir la possibilitat d'aparició d'osteoporosi, fractures,...

El líquid sinovial que lubrica i protegeix les articulacions i els teixits que formen les articulacions com la càpsula articular, lligaments..., també es produeix i es renova gràcies a la demanda que suposa la pràctica de l'activitat física, i ens ajuda a tenir menys possibilitats de patir artrosi, luxacions...

Aquests exemples són una mínima representació dels beneficis que ens pot aportar la pràctica regular d'activitat física, fet que no hem de confondre amb l'esport, ja que l'activitat física no té com a finalitat arribar al màxim de les possibilitats del cos, ni competir. Es tracta doncs, del manteniment de l'organisme en unes condicions òptimes pel seu bon funcionament, el qual ens proporcionarà salut i benestar.

Entenent com a responsabilitat nostra la salut i el benestar general dels nostres fills, és important intentar despertar el seu interès per la pràctica d'activitat física i, una bona forma de fer-ho és mitjançant activitats lúdiques del seu agrat com ara la que us he proposat des d'aquests articles, EL JOC.

A l'igual que als articles anteriors, i sense oblidar que es tracta de simples propostes i que existeixen o ens podem inventar milers de jocs, us faig la meva darrera proposta per tal que el podeu practicar plegats amb els vostres fills.

NOM DEL JOC: Afaitar.

TIPUS D'EXERCICI: Aeròbic (es treballa la velocitat, i resistència)

TERRENY: Espai ampli a l'aire lliure (carrer).

MATERIAL: Una pilota mitjana tipus handbol.

Nº PARTICIPANTS: A partir de quatre.

EXPLICACIÓ DEL JOC: Un jugador amb la pilota, segueix la resta de participants intentant colpejar-los el més fort possible. Quan la pilota queda lliure, el primer que l'agafa intenta colpejar els altres.

Si hi ha molts participants, es poden fer servir dues o més pilotes.

BIBLIOGRAFIA RECOMANADA: 1000 JUEGOS Y DEPORTES POPULARES Y TRADICIONALES – LA TRADICIÓN JUGADA-. Pere Lavega Burgués, Salvador Olaso Climent. Ed. Paidotribo. ISBN-84-8019-401-4.

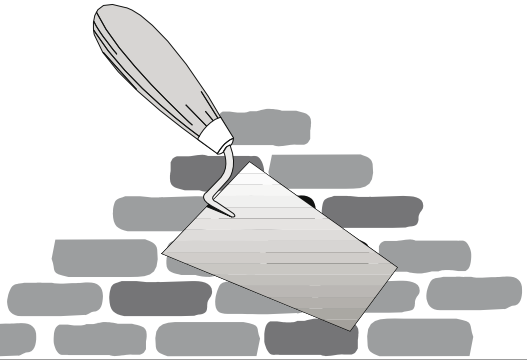
FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA
Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

TAXI
SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places
L'Aleixar
mòbil 689 029 326

CONSTRUCCIONS
JOAN MESTRE SL
C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

SANITAT ES PLANTEJA CREMAR LES DOSIS SOBRANTS DE VACUNES DE LA GRIP A

Joho

Sanitat es planteja cremar les dosis sobrants de l'epidèmia de Grip A aquí a Espanya, valorades en 28 milions d'euros. El Ministeri de Sanitat ha ordenat retirar totes les unitats disponibles a les comunitats autònomes per a procedir, amb tota probabilitat, a la seva destrucció en els propers mesos. Sonarà estrany, té la seva explicació. Rebobinem en el temps.

Just un any abans. Sanitat confirma 1.034 casos de grip A i compra 3 milions de antivirals. El context era un altre. Havien mort unes desenes de persones aquí a Espanya i els mitjans donaven la veu d'alarma. Molts experts de salut havien temut que la nova grip podria ser la mortífera epidèmia mundial de la qual havien advertit des de feia molt de temps, però al final no n'hi va haver per tant.

La grip A es va convertir d'aquesta manera en un autèntic negoci per a les farmacèutiques, polítics que van recolzar la seva compra massiva i els diaris clar, que van treure, dia sí i dia també, titulars escandalosos alertant del perill de la pandèmia. Que si grau 6 segons l'OMS, que si un perill nacional, continuo venent i guanyo més lectors. El típic.

En part era normal, els mitjans en plena crisi i la Grip A venent diaris un dimecres, cosa mai vista. Havien de continuar fent-ho, encara que per això haguessin de fer estendre el pànic. En una redacció d'un diari dels grans, el seu director, per aquell llavors, no volia deixar anar una cosa així com el tema de la Grip A, encara que la gent es tornés esquizofrènica perduda, per tal de guanyar més diners.

I va funcionar. La ministra de Sanitat i Política Social, Trinidad Jiménez, va anunciar que el Govern havia decidit comprar tres milions de dosis d'oseltamivir, el tractament antiviral comercialitzat per Roche com el 'Tamiflú', per "mantenir una reserva estratègica" en el seu poder.

Al final aquesta reserva sobra, i pel que sembla, s'ha de llençar ja que només el seu manteniment val una fortuna. El cost de tot equival a 28 milions d'euros.

La grip normal i corrent, la de cada any, produeix 5.000 morts l'any a Espanya (res comparat amb les 40.000 morts a l'any de mitjana als EUA). 1.212 persones l'any moren per culpa de la Sida, 10.349 d'alzheimer, 18.312 per malalties cardiovasculars, 15.519 per isquèmia cardíaca, 6.051 de càncer de mama, 10.473 de càncer de còlon, 3.421 persones l'any directament es suïciden.

■ ■ ■

SALUT NATURAL

Rosa M Montaña

Recordem: els 38 remeis estan distribuïts en 7 grups. En l'anterior edició, vàrem explicar els remeis florals del Grup I, avui ens referirem al Grup II.

Grup I: per els que tenen por

Grup II: per els que pateixen d'incertesa

Grup III: per els que no tenen interès per les circumstàncies presents

Grup IV: per els que pateixen de soledat

Grup V: per els que són hipersensibles a les influències i opinions

Grup VI: per la desesperança i l'abatiment

Grup VII: per l'excessiva preocupació per el benestar dels demés

Flors del Grup II

Nom en anglès: Cerato; Scleranthus; Gentian; Gorse; Hornbeam; Wild Oat

Nom en català: Ceratostigma; Esclerant; Genciana amarga; Ginesta; Càrpinus; Civada de bosc

Nom en castellà : Ceratostigma; Escleranto; Genciana; Aulaga; Hojaranzo común; Avena Silvestre.

Aquests 5 remeis són útils per les persones que pateixen incertesa.

La Ceratostigma aporta seguretat i saviesa per aquelles persones que canvien amb freqüència de pensament i necessiten permanentment l'aprovació de l'exterior.

L'Esclerant aporta estabilitat en els canvis, és adequada en situacions de malestars recurrents i amb periodicitat (vertígens, cefalees, còlics...) l'angoixa pot produir desequilibris físics que poden millorar.

La Genciana amarga és molt adequada per combatre els desànim, el pessimisme i la identificació amb el fracàs, ajuda a veure que els errors no existeixen quan es fa el millor que es pot.

La Ginesta, en ingerir la flor, aporta elements per restablir l'esperança i la convicció de no trobar-se sol. Adequada en malalties cròniques que no troben tractament adequat.

La Càrpinus, per les persones que tenen dificultats en aixecar-se el mati o fer les activitats de la vida quotidiana, aporta percepció interna per fer canvis i recuperar l'energia.

La Civada de bosc, és molt útil per estabilitzar a les persones en un lloc concret o una activitat concreta (feines que no omplen, adolescents que no saben triar...) Ajuda a crear arrels i comprometre's.

Tal com ja hem dit en anteriors edicions, cada remei té les seves propietats i cal definir acuradament els símptomes i les circumstàncies per fer un bon tractament.

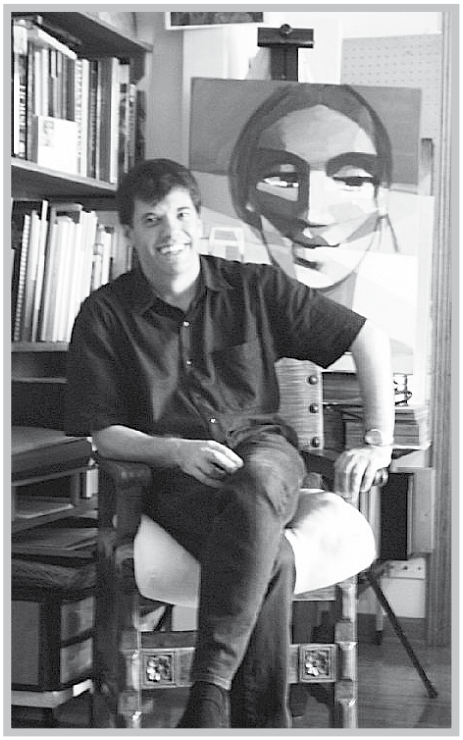
Cal assessorar-se i fer un bon estudi de la situació personal abans d'utilitzar els remeis.

Bibliografia: Anotacions del Dr. F. J. Wheeler del catàleg del Dr. Bach; Guia del Dr. V. Fabrocini; web.5inc-elements.com.

■ ■ ■

Un pintor:
JORDI PEDROLA SANTAMARTA

Montse Ferré Mestre

Diuen els crítics que les pintures de Jordi Pedrola són un equilibri entre el classicisme i la modernitat, entre l'art figuratiu i l'abstracció.

Jordi Pedrola va néixer a Barcelona, fill del Joan i de la Teresita Santamarta, la qual, va créixer i passar tota la seva infància i juventut al poble de Vilaplana. El 1992 es va llicenciar a la Facultat de Belles Arts de Barcelona i des de fa 15 anys té la seva residència habitual a Chicago (EU).

Ens explica el Jordi que va anar a Chicago perquè ja sabia que a Barcelona, i al nostre país, sería molt difícil poder-se guanyar la vida pintant: "Jo ja tenia la percepció, que amb els anys es va confirmar, que l'art modern existeix gràcies als jueus, que per cultura étnica seva, sempre aprecien les arts i hi inverteixen. Els jueus van venir en massa als USA durant la segona guerra mundial i són la minoria americana més ben aposentada i que més valora i gasta en art, tot donant feina tant a músics, com a actors i a pintors. Els pintors històricament hem de cercar el nostre mercat, cosa que no és fàcil"

De la ciutat de Barcelona ens diu: "És una ciutat on només es venen quadres de petit format, paissatges, marines, abstractes o natures mortes i només de tant en tant i en els casos que es tinguin els contactes oportuns. La figura, l'expressionisme i l'art contemporani només tenen l'esperança de sobreviure amb subvencions d'entitats públiques"

El 1995, havent pintat un mural força important amb només 23 anys, com el sostre del teatre de Foment de Molins de Rei, una pintura de 540 metres quadrats, va arribar a Chicago, una ciutat amb una importància arquitectònica i artística molt important i que poca gent coneix. "Gràcies a la Fundació John David Mooney, que em va donar beques durant cinc anys, vaig començar a fer exposicions i vaig tenir la possibilitat de treballar amb diferents artistes i arquictes en diversos projectes. Als USA les fundacions privades són la manera d'obrir portes i conèixer gent"

De com li ha anat la seva evolució com artista ens diu que "a causa de que la gent de Chicago té segones residències arreu dels USA, vaig poder exposar i vendre obra en llocs com California, Michigan, Florida, Nova York, Italia, Dubai etc. Això significa que aquí he trobat la manera de crear un modus vivendi ja que he tingut l'oportunitat de vendre un nombre important de quadres durant aquests quinze anys. He rebut molts encàrregs de murals i de retrats i a partir dels col·leccionistes, he començat a entrar en museus com el Museu d'art de Muskegon a Michigan, que ha comprat obra meva per les seves col·leccions permanents"

El que li sap més greu de tot plegat és que "El nostre pais és primera potència en artistes. Tenim els millors pintors del món. I la humiliació més gran per molts pintors és que han de pagar per exposar, publicar, etc, degut a que no hi ha mercat. En societats basades en la iniciativa privada la creació d'un mercat pels pintors és possible".

Tal i com ell diu, per molt anys que visqui a Chicago o qualsevol altre lloc del món, les seves arrels catalanes sempre quedaran reflectides en tota la seva obra; els colors, els contrastos, els gestos... i, per descomptat, perquè la funció bàsica de l'art és promoure el plaer mitjançant la sensualitat i l'estètica.

Cent anys d'en Massagran

Josep Pujals I Carraté

El passat 7 de maig es van complir cent anys de la publicació de Les aventures d'en Massagran, de Josep M. Folch i Torres. Es lliurava als lectors com a suplement de la revista setmanal En Patufet.

Amb aquesta col·laboració a "lo Pedrís", a més de recordar aquest esdeveniment editorial –significatiu, sense cap mena de dubte- el nostre propòsit pretén, d'una banda, reconèixer i honorar la feina, mai prou valorada, de qui en fou l'autor, i també recordar i fer justícia al setmanari En Patufet per la importantíssima aportació que feu en difondre a tots nivells la nostra llengua i l'obra dels nostres escriptors des de la seva fundació el 1904 fins el 26 de gener de1938 en que va ser clausurat per les tropes feixistes. Folch i Torres començà a collaborar-hi el Nadal de 1904 i, de forma continuada, a partir de 1911. Amb el temps, n'esdevingué l'ànima, fins al punt que es fa gairebé impossible parlar de l'un sense fer-ho de l'altre. El 1915 en va assumir la direcció.

L'obra de Folch i Torres, dins i fora d'En Patufet, va contribuir de forma cabdal a apropar la literatura catalana i els grans autors de l'època, a moltíssimes llars i als llogarrets de pagès en un època difícil tant en comunicacions com en l'accés a la formació més bàsica, i en que per sistema, la nostra llengua i tota referència a la realitat nacional estaven expressament excloses de les escoles i en la vida pública en general, i ho feu amb tanta força, que són encara milers els catalans que proclamen que en les pàgines d'aquest setmanari hi van aprendre a llegir i a escriure el català. El Patufet, segons tenim notícia, era esperat per xics i grans i va establir una escola a cada llar, tot mostrant la viabilitat comercial de la literatura popular en català de la qual, fins aleshores, no n'hi havia precedents significatius.

No entrarem a valorar l'estil i el gènere literari folquitorrià, però cal con-

(Josep M. Folch i Torres 1880-1950)

venir que, possiblement, era l'únic que podia fer forat i arrelar en la societat catalana d'aque

ll temps. Arribats aquí, i quan emprem el terme "literatura popular", a algú li pot passar pel cap de compararho amb la majoria de la literatura de consum i xafardeig, buida de contingut que dissortadament avui triomfa, o amb les misèries que ens entren a casa amb alguns programes de televisió. Escolteu, res a veure.

El mestratge i tot l'àmbit d'influència de Folch i Torres van esdevenir una gran escola de llengua i de civisme on hi excel·lien els valors cívics i ètics. Els textos, bàsicament intemporals, escrits amb un llenguatge d'una correcció extraordinària, precís, planer i entenedor, arribaven a tothom i convidaven a la lectura i, sense adonar-se'n, a interessar-se per la poesia i el teatre. El seus Pastorets, estrenats la nit de Nadal de 1916, actualment encara són els més representats arreu. Pel que fa a En Patufet ha estat, fins avui, la revista editada en llengua catalana amb més impacte social. La primera edició sortí al carrer amb només nou-cents exemplars. Ben aviat les edicions assoliren els seixanta cinc mil exemplars setmanals amb una estimació de tres-cents vint-i-cinc mil lectors. Són remarcables les edicions anuals del calendari, on a banda dels textos literaris apropiats a l'edició, els il·lustradors van deixar veritables obres d'art a les seves pàgines. Del grau de penetració que tingué en la societat catalana en pot ser un bon indicador pràctic el que la canalla, als anys seixanta, als "còmics" encara n'hi dèiem "patufets" quan ja feia trenta anys que s'havia deixat de publicar,

Vet aquí doncs que l'èxit de l'entorn Patufet rau en que hi tenia cabuda tot tipus de lector, tothom hi trobava materials variats i creatius que mereixien el seu interès i en desvetllaven aptituds o, simplement la curiositat de saber més. Distreia tot formant a xics i a grans, no hi cabien les grolleries i hi excel·lien els valors, l'humor fresc i entenedor i un lèxic correcte i precís. És la diferència entre fer fruir al lector amb aportacions i informacions

Logo d'en Massagran

interessants que, a més formen i enalteixen un col·lectiu o, simplement, embrutar paper o desinformar i manipular. És una reflexió que s'haurien de fer tots els que pretenen comunicar. És evident, que avui el mateix tipus de publicació s'hauria de plantejar amb uns formats adients a les necessitats i particularitats de la Catalunya d'ara. Amb tot, pensem en la gran oportunitat que tenen publicacions pròximes com lo Pedrís per a fomentar, primer l'interès per la lectura i la creativitat, però també per a esdevenir altaveu de propostes i iniciatives a tot nivell.

En aquest escrit, encabit en un espai raonable, hem mostrat una mínima part de tot aquest extraordinari llegat patufetista i folquitorrià que va fer llegir a dues generacions de catalans. Us assegurem que, si us interessa el món de la comunicació, val la pena endinsar-s'hi per a conèixer-ho més abastament. Dir també que amb l'enaltiment de l'obra de Josep M. Folch i Torres no hem pretès en cap moment desmerèixer tots els altres grans escriptors i il·lustradors que amb les seves aportacions van fer d'En Patufet una publicació popular en català que, fins avui, encara no ha estat superada.

■ ■ ■

30 anys del recital de Georges Moustaki

Xavier Joanpere

Hi ha fets que per la seva singularitat es recorden a la història d'un poble encara que aquests no hagin fet canviar la vida del mateix.

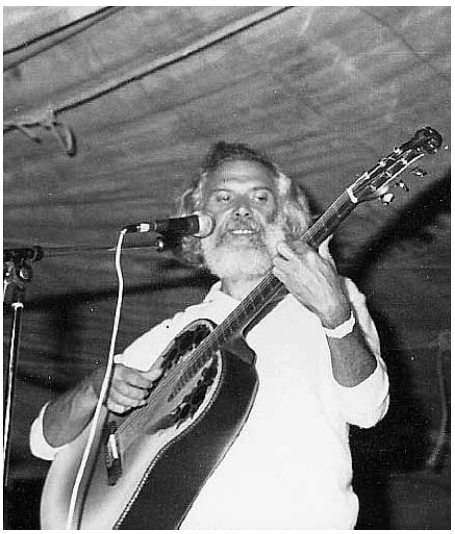
El 20 de setembre de 1980 el Col·lectiu Llibertari de Vilaplana va aconseguir, després de molts esforços i adversitats, portar a Vilaplana l´actuació de Georges Moustaki, en un únic recital a l´Estat espanyol.

Ara fa 30 anys d´aquell ennuvolat dissabte en el qual el col·lectiu va posar Vilaplana en el mapa de Catalunya a través del trobador grec. Els que hi vàrem treballar sabem les dificultats i els grans obstacles que ens varem trobar.

L´any 79 havíem portat el recital de Paco Ibañez, segurament el millor cantant en llengua castellana dins del seu estil. Ibañez a partir d´aquell concert es va convertir amb un amic de Vilaplana i un bon avalador del Col·lectiu. Les seves recomanacions varen servir per captar l´atenció de Moustaki quan li vàrem proposar les nostres intencions de recital. Sempre he pensat que sense el concert de Paco Ibañez no hauríem tingut mai l´actuació de Moustaki.

Ara, mirat amb perspectiva històrica, cal recordar també que sense la generositat del Pep Savall hauria estat gairebé impossible portar a terme aquests concerts que per nosaltres formaven part de la nostra vida tan lligada a la militància i que durant uns anys van tenir com a escenari Vilaplana.

No era gaire habitual que un poble de les nostres dimensions i característiques tingués tan sovint la visita de personatges del món progressista tan coneguts com Frederica Montseny, Lluís Mª Xirinacs, Luís Otero, Àlvarez Solis, Raimon, els Quilapayun, Juan Mª Bandrés, Fernando Sagaseta, Andreu Mayayo, els Pegasus o el mateix Georges Moustaki. Aquella època va ser per nosaltres una autèntica universitat popular de la vida en la que pensàvem contribuir als grans canvis que creiem que eren necessaris al Planeta. La història, però, ha anat més lenta del que esperàvem. Malgrat tot, moltes coses que semblaven impossibles han fet un tomb de 180 graus, com per exemple l´obligatorietat del servei militar, la consciència ecològica, el fet de viure en parella sense legalitzacions civils o eclesiàstiques, la consciència independentista, etc, etc.

Georges Moustaki sota l'escenari a l'hort del Sevall al 20 de setembre de 1980.

I en aquell context Paco Ibañez, Moustaki, Quilapayun …. portaven a les seves veus i a les seves guitarres les paraules de llibertat, esperança, somni i lluita compartida.

El concert de Georges Moustaki és per la seva dimensió internacional i per les dificultats de muntatge el record més conegut de la història del Col·lectiu Llibertari.

Amb aquest concert vàrem demostrar que, quan hi ha voluntat, per petit que sigui un poble, aquest pot fer coses grans i que els col·lectius que es dediquen a sumar i no a autodestruir-se poden aconseguir fites impensables .

Georges Moustaki, nascut a Alexandria, format a Paris, company d´Edit Piaf, defensor de les Causes Pendents, trobador i joglar alhora, que publica la seva música en vuitanta països del món i que ha actuat en grans escenaris com les Piràmides d´Egipte, el Carnegie Hall de Nova York, l´Olimpia de Paris, el Palau de la Música Catalana, etc, etc., va aterrar un vespre de setembre del 1980 al nostre poble en plena recollida d´avellanes, davant la incredulitat de molts conciutadans i de l´alegria continguda dels que formàvem el Col·lectiu Llibertari i dels amics que aquella nit vàrem viure aquell esdeveniment històric per Vilaplana. Moustaki va omplir de sensibilitat i música els silencis que acompanyen les nostres nits de tardor, per unes quantes hores ens vàrem sentir lliures i capaços d´aconseguir qualsevol cosa que ens proposéssim, els nostres adolescents cors varen sentir aquelles cançons que convidaven a la llibertat, l´amor, la lluita, el compromís, l´esperança. Era una veu d´Europa, de les més escoltades dalt d´un escenari. Dues hores d´amenaçadora pluja que varen fer caure llàgrimes a moltes i molts davant la música del trobador. Però Moustaki també va prendre un record inesborrable a

l seu cor, el d'un poble humil i treballador que va saber organitzar un recital històric amb ell com a protagonista i que no ha oblidat mai.

Gràcies Georges Moustaki i gràcies a tots els que ens vàreu ajudar, especialment al Pep Sevall.

Passats els anys i en diferents àmbits la gent que va viure aquella experiència encara creiem el que diu una cançó de Moustaki: que la revolució és permanent.

■ ■ ■

Georges Moustaki, Marta Contreras i el baix en un moment del concert.
(fotos cedides per Pitxi)

L'última nit d'estiu del 80

D Pitxi.

A Vilaplana, 20 de setembre de 2010

Era l'última nit d'estiu del 1980. El cel s'havia tenyit d'un gris cendra tan fosc que no deixava passar la claror de la lluna ni la de les estrelles. Tan sols una llarguíssima corrua de fars de cotxe il·luminava la foscor del paisatge, en aquella nit tan especial per a nosaltres. Des de dalt del turonet del bosc de l'Olla estant, albiràvem astorats, i satisfets alhora, aquella infinitat de cuques de llum que, lentament i en llarga processó, ascendien i ascendien per la serpentejant carretera en direcció al nostre poble.

Arribat el capvespre, la nostra feina, dins del col·lectiu de joves als quals pertanyíem, era intentar guiar una part del trànsit en direcció cap al camí vell de la Selva perquè els cotxes aparquessin a un voral del camí o a l'esplanada del camp de futbol que havíem habilitat. Però, a poc a poc, i a mesura que arribava l'hora assenyalada, s'anava apoderant de nosaltres una sensació de certa angoixa perquè ens semblava que ens seria impossible acabar mai la nostra missió ja que només veiem ascendir llumenetes de cotxes i més cotxes. Per una banda, sentíem alegria i satisfacció ja que això volia dir molta gent i que el concert seria un èxit. Però, per l'altra, també estàvem preocupats perquè aquella gentada, mai vista en un poble tan petit com el nostre, podia desbordar-se en qualsevol moment.

Unes hores abans del concert, durant tota la tarda, mentre netejàvem l'hort, muntàvem l'escenari, organitzàvem el bar, segellàvem les entrades, ultimàvem els preparatius... el cel s'havia anat enteranyinant i alguna que altra gotellada de forma intermitent havia fet acte de presència. Si continuava així, hi havia el perill de que el nostre somni, pel qual tant i tant havíem lluitat amb tota la il·lusió del món des de feia molt de temps, se n'anés en orris per culpa d'una inoportuna pluja.

Però, des que havíem començat aquell meravellós i inconscient projecte de portar música de fama internacional al nostre petit i reclòs nucli rural, tenia la sensació que algú o alguna cosa estranya movia els fils del nostre destí i posava a prova el límits de les nostres forces. Tanmateix, quan arribàvem a un punt límit, allà on ja semblava que no podíem més i que malauradament hauríem d'avortar-ho, tot just llavors l'atzar reconduïa la situació per protegir-nos i poder continuar endavant.

Per això tan intangible i eteri, o per la nostra força de voluntat, o per la unió del nostre grup, o per persistir i persistir malgrat les dificultats, o per simple tossuderia... fos el que fos, volíem creure – érem molt joves- que res de res, ni l'amenaçadora pluja, ni els xiulets del públic impacient per sentir aquell esperat concert, ni la mala bava d'aquell representant usurer del cantant, que només pensava en els seus diners i que ens havia pres el pèl des que vam negociar aquell espectacle musical, ja feia més d'un any al Palau d'Esports de Barcelona, ni la pèrdua del tren per anar a París a convèncer al cantant a casa seva, ni el període militar d'un company que no podia pujar a cap avió per anar a l'estranger, ni la suma important de diners que havíem de reunir per poder pagar-ho tot... impediria que la música omplís de llum i color cada racó del nostre poble en aquella darrera nit d'estiu que avui recordo.

Només faltaven uns quants minuts per l'hora assenyalada i els nervis s'anaven apoderant de nosaltres. De sobte, no vaig poder més i li vaig dir al meu company amb el que aparcàvem cotxes:

— Nen, marxem a l'Hort del Savall a veure com va tot?

— Sí -va dir-me.

A mesura que avançàvem i que veiem el camí, la carretera, els vorals, els carrers... plens de cotxes i de sentir el murmuri i excitació d'aquella gernació, l'alegria ens envaïa del tot. Aquesta joia encara va ser més aclaparadora quan, al baixar les escales de pedra de l'hort del Pep, vam contemplar aquella esplanada repleta de gent i més gent esperant anhelosa que comencés aquell concert que tanta expectativa havia generat arreu. Un altre company del Col·lectiu Llibertari, en veure'ns entrar, va exclamar, amb la felicitat reflectida a les nines dels ulls:

— Quina passada nois, hem venut més de 3.500 entrades. Aquí no hi cap ni una agulla.

Que bé, vaig pensar, ja que a més de l'èxit a nivell de grup, també havia guanyat, junt amb un altre camarada, gràcies a una juguesca sobre la quantitat d'assistents, un suculent sopar a Can Bosc de Cambrils.

Malauradament, la cosa es complicava més del compte ja que passava de l'hora concertada per l'espectacle i, a poc a poc, el públic i el cel es començaven a impacientar i en qualsevol moment tota la nostra felicitat es podia convertir en drama. Llavors, s'acostà un altre company, que portava personalment les negociacions amb el mànager, i ens anuncià:

— L'Ibarrondo dels collons, ja ens l'ha tornat a jugar. M'ha dit que fins que no tingui tots els diners que no començarà el concert.

— Què dius? No pot ser que sigui tant cabró -vam contestar.

Així va ser com tota aquella colla de joves d'entre 15 i 21 anys, que havíem organitzat aquella moguda, vam sofrir una de les hores més llargues del món.

Tanmateix, per sort, aquella havia de ser la nostra nit, una nit inoblidable, mai vista i, fins i tot, jo afegiria que històrica. Els àngels del cel van aguantar-se els pixats, el representant -després de més d'una hora de tensa i amarga espera- va rebre escrupolosament els diners que havíem pactat i aquell famós cantautor de barba blanca va desplegar un dels concerts més brillants que hom recorda a la nostra vila... i que principià així: Avec ma gueule de métèque...!

Era l'última nit d'estiu de 1980 a Vilaplana, i aquest 20 de setembre de 2010 es va complir el 30è aniversari.

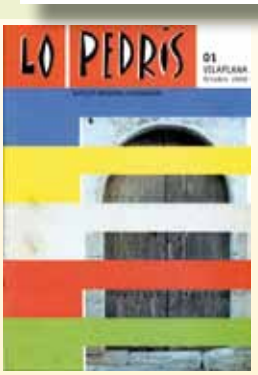
* * *

Aquest breu relat -basat en fet reals, sobre algunes de les sensacions, imatges i anècdotes, que crec recordar d'aquella màgica nit del concert de Georges Moustaki, que es va celebrar el 20 de setembre de 1980 a l'hort de Cal Savall, i que vam aconseguir tirar endavant el Col·lectiu Llibertari de Vilaplana, gràcies a l'esforç i a la ferma voluntat de lluitar i de persistir i persistir en allò que creus- pretèn ser un petit homenatge o recordatori per a totes les persones que d'una manera o d'una altra hi van col·laborar.

10 ANYS PEDRÍS
2000 - 2010

LO PEDRÍS

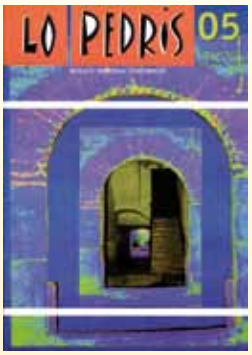
reuneix bona part dels seus col·laboradors per celebrar el 10è aniversari de la publicació.

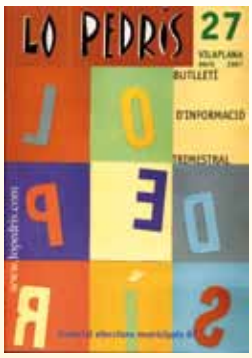

LO PEDRÍS
26

LO PEDRÍS
27
VILAPLANA
BUTLLETÍ
D'INFORMACIÓ
TERMINAL

LO PEDRÍS
28
VILAPLANA

LO PEDRÍS
29
VILAPLANA

LO PEDRÍS
30
VILAPLANA

LO PEDRÍS
31

LO PEDRÍS
32
VILAPLANA
Sobre l'aigua...

LO PEDRÍS
33
VILAPLANA
Bé aniversari de la revista

LO PEDRÍS
34
VILAPLANA
Bones Festes i Feliç 2009

LO PEDRÍS
35
VILAPLANA

LO PEDRÍS
36
VILAPLANA

LO PEDRÍS
37
VILAPLANA
Preservem el nostre territori

LO PEDRÍS
38
VILAPLANA
Bones Festes i Pròsper 2010

LO PEDRÍS
39
VILAPLANA

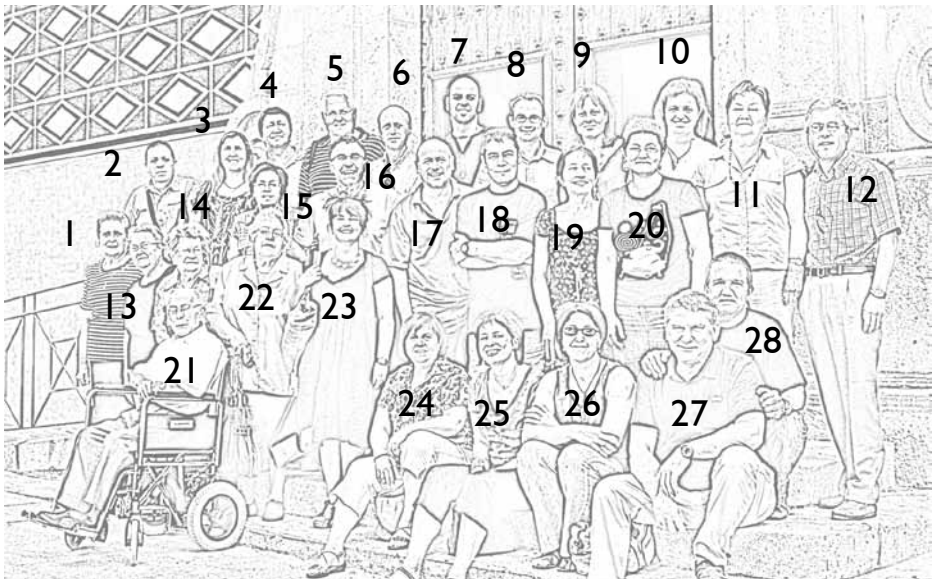

LO PEDRÍS
40
10 ANYS
PEDRÍS
L'ARTISTA DE LA MUSSARA TORNA AMB FORÇA

10 ANYS
PEDRÍS
2000 - 2010

Trobada festiva del 10è aniversari de LO PEDRÍS

El 27 de juny passat, l'equip de redacció actual de ***Lo Pedrís*** de Vilaplana va organitzar una trobada festiva com a mostra d'agraïment i d'afecte per a totes aquelles persones que han sigut membres fundadors o bé que, des de distints àmbits, han col·laborat amb nosaltres en alguna que altra etapa dels darrers deu anys en els que hem sortit ininterrompudament a la llum pública del poble.

La festa estava focalitzada en dues direccions. Per una banda, es van realitzar una sèrie de fotografies de grup en distints espais emblemàtics del poble per tenir un recordatori en imatges de totes aquelles persones que durant aquesta dècada han format part del collectiu de la revista. No hi vam ser tots ja que era difícil de fer coincidir totes les agendes, però sí que hi va haver una nodrida representació de col·laboradors: redactors, correctors, equip de la pàgina web... Per l'altre, vam organitzar un dinar de germanor amb un pastis d'aniversari amb el que vam gaudir i brindar plegats per aquests 10 anys de vida, amb el desig d'acomplir-ne molts més.

LLISTAT COL.LABORADORS PEDRIS

1. MARIA MESTRE
2. JORDI SERRA
3. M.ROSA BOQUÉ
4. JOAN MASDEU
5. JOSEP PUJALS
6. HILARI JUANPERE
7. ABEL GUARDDIA
8. FRANCESC MARINÉ
9. ANTÒNIA FARRÉ
10. CARME MAIGÍ
11. CARME ABELLÓ
12. JOSEP HUGUET
13. NURI FERRÉ
14. ACOMPANYANT JOSEP M. MUSTÉ
15. LÍDIA JUANPERE
16. JOSEP MESTRE
17. JOSEP DE LAS HERAS
18. JORDI MARINÉ
19. MEI SALVAT
20. DOLORS JOANPERE
21. JOSEP M. MUSTÉ
22. MARIA HUGUET
23. MARIA CASANOVA
24. TERESA SERRA
25. MONTSE FERRÉ
26. TERESA MATEU
27. JOSEP ARAGONÈS
28. JOSEP M. GARCIA

Foto típica a la barana de la Riba.(foto Josep Huguet)

10 ANYS PEDRÍS 2000 - 2010

Maria Rufina

Al posar-me a escriure aquestes lletres ho faig amb molta satisfacció i alegria. Qui es podia pensar aquell final d'estiu, que vàrem començar a parlar de fer una revista (**LO PEDRÍS**) que després de 10 anys continuaria ? ... diguem-ne, la història.

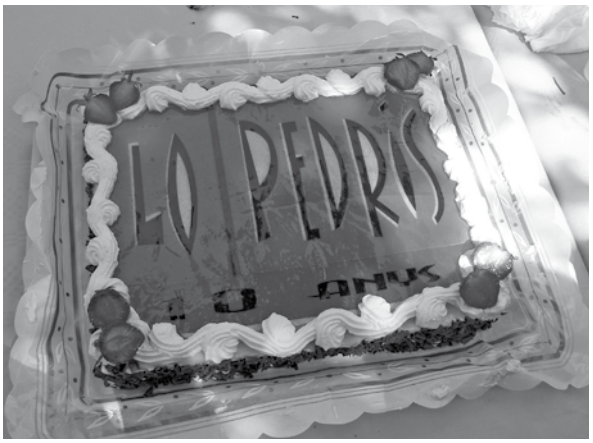
El dia de la primera reunió, la sala de cultura plena; el segon dia uns quants menys i el tercer dia els 10 o 12 que vàrem començar a parlar seriosament. Tots anàvem donant el nostre parer i la manera de iniciar-ho. Per escollir el nom vàrem quedar en que tots en pensaríem alguns possibles i en una propera reunió els posaríem en comú. La pissarra en va quedar plena i per eliminació en van quedar tres: El malecó, el soldó i *Lo Pedrís* que va ser el guanyador . La revista va tirar endavant i ... ja fa 10 anys.

Repeteixo que ja que sóc una de les fundadores em sento satisfeta i feliç.

Gràcies a tots els que ha col·laborat amb escrits, ajuts, idees i de la manera que sigui. Entre tots *Lo Pedrís* ha tirat i tira endavant.

A la primera revista jo vaig fer un verset dedicat a *Lo Pedrís* i donat que hi ha molta gent que aleshores encara no rebia la revista, torno a posar-lo en aquest 10è aniversari.

Una abraçada a tots.

Pastís d'aniversari.

La Carme i el Pep Ros després del dinar.

La Montse i el Pep de la Heras a punt de tallar el pastís dels 10 anys d'aniversari.

Un moment de sobretaula amb la Roser l'Antonia, l'Enric i la Mei. (fotos Josep Huguet)

LO PEDRÍS

Del pedrís de casa teva,
te'n recordes de la història?
Doncs jo aquí amb quatre versos
et refrescaré la memòria.
Assegut en el pedrís
menjaves un plat de sopa,
que la teva mare et dava
a poc a poc a la boca.
Un tros de pa i xocolata
i allí en aquell pedrís,
"n'era l'hora d'anar a estudi"
esperaves els teus amics.
Al pedrís de casa teva
pensaves en la xicota,
quan tenies divuit anys
i l'amor trucà a la porta.
Al pedrís s'asseu la noia
i es posa a brodar,
les floretes a un llençol,
aviat es vol casar.
Després junt amb vostres fills
al pedrís tots ben posats,
els heu contat rondalles
i contes mai acabats.
Al pedrís has pres el sol
i a l'estiu la fresqueta,
també esperant el sopar
reposant una miqueta.
En aquell pedrís de casa
ara seus per recordar,
totes aquelles històries
que propet d'ell vares passar.
Però...el pedrís s'ha fet dur...
necessitaré un coixí...
i miraré la revista
que m'han dut aquest matí.
Oh, què diu d'un pedrís?
De quin pedrís deu parlar?
Si aquí a Vilaplana
a cada casa n'hi ha.
ÉS EL NOM DE LA REVISTA!
Que bé estic al pedrís
no necessito el coixí,
aniré a buscar les ulleres
i em posaré a llegir.

PRIMER ENCONTRE DEL COR JOVE DELS PAÏSOS CATALANS A MALLORCA: UNA EXPERIÈNCIA GRATIFICANT I HUMANITZADORA

Bruno Anguera

Aquest any ja en farà sis que des de Mallorca va néixer una iniciativa cultural que tenia com a objectiu unir diferents joves d'entre 18 i 25 anys dins l'àmbit dels Països Catalans. Així es va crear la l'Orquestra Jove dels Països Catalans (OJPC), que ha estat dirigida des del 2004 per un dels músics més populars de l'actualitat a les nostres terres, Salvador Brotons.

Durant aquests sis anys aquesta agrupació ha anat canviant de membres i s'ha hagut de readaptar cada any a les possibilitats existents, però any rere any ha anat complint el seu objectiu primordial: la interpretació de grans obres simfòniques de compositors dels Països Catalans: Enric Morera, Manuel Oltra, Jaume Pahissa, Eduard Toldrà.. Fins i tot han editat partitures que no ho havien estat abans perquè estiguin a l'abast de tothom.

Aquest any 2010 ha nascut el germà petit d'aquesta orquestra simfònica, el Cor Jove dels Països Catalans (CJPC), dirigit per Esteve Nabona. Així com l'orquestra consta d'una plantilla aproximada de seixanta músics, el cor es redueix a la meitat.

El cor, que ha nascut de la mateixa llavor de la qual va néixer l'Orquestra, amb la mateixa filosofia i amb els mateixos objectius de recuperació i interpretació de música de compositors dels Països Catalans, va cobrar forma a partir d'unes proves que es van fer a diferent llocs i de les quals van triar uns X catalans, X valencians, X mallorquins i X algueresos.

A causa de les diferents i "llunyanes" procedències dels diferents joves, el Cor ha hagut d'adaptar per la formació una forma de treballar diferent a la de la resta de les formacions corals: el CJPC funciona i funcionarà amb els encontres que s'aniran fent anualment a diferent llocs; aquestes trobades d'una setmana funcionen com a intensius d'assaigs per aconseguir una bona unió entre tots els cantants i per muntar el repertori que s'ha programat per als concerts.

El repertori d'aquest any va incloure una quantitat de compositors dels països catalans que des d'un punt de vista cronològic és molt ampli: les primeres peces pertanyien a unes cançons del Renaixement, compostes per Joan Brudieu amb textos d'Ausiàs March; el Barroc també tenia la seva representació amb tres peces de Francesc Valls i amb un deixeble seu que va ser Pere Ravassa, del qual vam estrenar un brillant i exaltant Magnificat. Per aquesta primera part vam tenir el suport d'un quartet de corda amb instruments barrocs, que són lleugerament diferents als actuals i amb una afinació més baixa.

La segona part del repertori estava formada per la música de compositors més pròxims cronològicament a la nostra època: un Ave Maria d'una compositora de l'Alguer, Isabbella Montanari. En aquesta peça l'ajuda dels tres membres de l'Alguer va ser primordial per poder pronunciar amb dignitat un text d'un català molt italianitzat. La segona part seguia amb música de Manuel Oltra, compositor encara viu i amb música d'un dels més grans compositors i impulsors del moviment coral a Mallorca, Joan Maria Thomas.

Així doncs, aquest estiu s'ha realitzat el primer encontre del Cor amb la incertesa del futur d'aquesta iniciativa que estava naixent. L'encontre s'ha dut a terme, fent honor a la terra que ha engendrat aquesta idea, a Mallorca a la Colònia de Sant Pere d'Artà a la casa de Colònies Sant Guillem i Sant Antoni.

En aquesta casa de colònies el Cor es va engendrar perquè va ser allí on, a través de les diferent peces del repertori, les diferents veus, cada una amb el seu matís lingüístic característic, es van anar trobant i entrellaçant per finalment ajuntar-se i crear una sola veu, un sol instrument capaç d'ajuntar els diferents colors i caràcters d'una mateixa cultura. El treball va ser dur (els assaigs eren diaris i durant gairebé tot el dia) però molt gratificant.

Gratificant a molts nivells. Musicalment i sonorament el cor va funcionar molt bé, però a nivell personal vam poder gaudir d'un enriquiment molt gran com a membres dels Països Catalans, ja que vam conviure amb moltes maneres de fer anar la llengua catalana, com a músics vam aprendre molt, com a cantants vam tenir el suport d'una professora de cant, la Fani Marí... Però el més important va ser que aquesta experiència ens va fer créixer com a persones, ja que ens va unir un projecte amb una filosofia que tots compartíem i que com bé sabem és rebutjada per molta gent dins i fora dels països catalans.

Evidentment aquest projecte també té la seva cara més fosca, i és que aquest no ha tingut un camí de roses, ben al contrari, ha tingut un camí i segueix tenint un camí molt difícil i dur. No tothom pot suportar als seus timpans el so d'un instrument que representi la unió de tots els Països Catalans. Per dir alguns detalls, l'organització de corals mallorquines no va donar suport al projecte, a València només van deixar fer les proves a un sol centre en tota la comunitat (centre que el dia de les proves es va despertar amb pintades rebutjant la idea de Països Catalans), i un etc molt llarg.

Però malgrat tot, el Cor ha nascut i existeix esperant amb ganes un segon encontre que, si les circumstàncies ho permeten, es realitzarà al gener del 2011.

I és que els membres d'aquest Cor hem quedat units per una experiència que tot i ser habitual (el moviment coral als Països Catalans és molt gran), també és molt profunda, ja que vam compartir assaigs, classes en què vam haver de cantar sols davant els companys, exercicis matinals amb la professora de cant del cor, vocalitzacions... vam compartir una petita engruna d'aquesta lluita per dignificar la nostra cultura, no la nostra política i el nostre dret a unir-nos en una sola nació (això és feina dels nostres representant polítics); la nostra lluita per mi és més profunda, ja que és la lluita per la nostra música i la nostra llibertat per cantar-la tan fort com ens vingui de gust i amb el nostre idioma i amb els ritmes i les melodies de la nostra terra... Penso que els membres d'aquest cor vam quedar units per la consciència de ser del Països Catalans, fet ben real però ben poc exterioritzat a la vida de tots aquells que en formem part.

■ ■ ■

VILAPLANA

INAUGUREM EL NOU DIPÒSIT D'AIGUA

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde
Vilaplana, octubre de 2010

Poder beure aigua de l'aixeta és una acció que avui ens sembla absolutament normal. En molts pobles i ciutats els grans encara recorden com es vivia sense aigua a casa, però per als joves sembla impensable viure sense l'aigua per a beure o rentar-se. A Vilaplana no ha estat així. Encara són propers els estius que tots vam haver de passar amb l'ai al cor perquè no teníem aigua. Encara tenim present aquells camions cisterna que ens portaven l'aigua que ens faltava per a les nostres necessitats mínimes.

La responsabilitat de qualsevol Ajuntament és treballar per resoldre les principals mancances del poble, i sens dubte la corporació actual ha treballat i molt per a resoldre el problema de l'aigua que ens ha hipotecat el futur del poble durant tants anys.

Per això representa una gran alegria poder anunciar la inauguració, aquest proper dissabte dia 9 d'octubre, del nou dipòsit de subministrament d'aigua potable. Aquest esdeveniment, històric per al nostre poble, el protagonitzarà el conseller de Governació i Administracions Públiques de la Generalitat, Jordi Ausàs, a dos quarts de 2 del migdia, amb uns parlament, la visita a les instal·lacions i un refrigeri popular.

El setembre de l'any passat, anunciàvem l'adjudicació de les obres del nou dipòsit, que té una cabuda de 10.000.000 litres, a l'empresa Regimovi SL i l'inici de les obres de construcció. Tretze mesos després ja s'ha convertit en una de les principals infraestructures de la xarxa de serveis del nostre municipi, gràcies al consens de totes les forces politiques de l'Ajuntament i de l'eficàcia i l'eficiència de l'equip de govern per implicar-ne les diverses administracions.

Aquesta obra ha tingut un pressupost de 1.081.669,17 d'euros (prop de 180 milions de les antigues pessetes), i s'ha aconseguit rebre subvencions per valor del 95 % del seu cost, de forma que l'Ajuntament de Vilaplana només hi aporta el 5 % del valor total. Per a convertir-lo en realitat, l'Ajuntament hi ha dedicat molts recursos econòmics provinents de les subvencions del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC) de la Generalitat, del Pla d'Acció Municipal (PAM) de la Diputació, i també s'ha rebut una subvenció de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA).

L'obra es troba en un punt singular del nostre terme, i per la particularitat del terreny, així com també per les condicions climatològiques adverses viscudes durant l'hivern passat, amb molta pluja i neu, les previsions inicials de durada de l'obra es van endarrerir, però amb l'arribada del bon temps es van reprendre a bon ritme.

Avui dia, doncs, ja comptem amb tota la instal·lació acabada i en ple funcionament, junt amb tota l'obra que la completa, la canonada d'abastiment, la planta depuradora, la xarxa de canonades de servei, l'escomesa elèctrica, la pavimentació del camí del Mas del Mariné, la tanca que envolta el recinte i la connexió de les canonades de servei a la xarxa municipal.

Amb la connexió elèctrica i la posada en marxa de la instal·lació, el dipòsit ha quedat llest per a donar ple servei en condicions òptimes i amb totes les garanties necessàries.

Així doncs, atesa la importància transcendental que l'obra té per al nostre municipi, i tal i com havíem anunciat mesos enrera, us esperem en aquest acte d'inauguració i de portes obertes que celebrarem dissabte dia 9 al migdia per tal que tothom pugui conèixer les instal·lacions i constatar la importància d'aquest nou dipòsit d'aigua per al benestar i la vida diària de tots els veïns, les veïnes i el desenvolupament de les activitats econòmiques de Vilaplana.

ENTREAUTO BENZINERA* AUTORENTAT
CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS
Comandes: 977 328 417
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h
CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

JORNADES CULTURALS 2010

Casa de Cultura

Un any més s'han dut a terme les Jornades Culturals a Vilaplana, actes que s'han organitzat amb la intenció de fer sortir al carrer grans i petits. La finalitat és que tots els vilaplanencs gaudeixin de tots els actes i esdeveniments, així com també els estiuejants que aprofiten per passar dies de vacances en companyia de familiars i amics i que es retroben a Vilaplana.

Com ja és habitual vam iniciar les Jornades sota les moreres, al pati de les escoles, amb l'espectacle musical **"Un granet de sorra"**, protagonitzat per Xavi Martín i Josep Mateu.

Als porxos del Casal, es va celebrar la **III Trobada de Col•leccionistes de Plaques de Cava de Vilaplana** i, de nit, aprofitant la fresca, la companyia de teatre El Dau, ens va presentar l'espectacle "Emocions Musicatritzades". També es va repetir el Taller de Tango amb La Màquina Tanguera, aquest anys sota la pluja, fet curiós, però que no va deslluir l'acte.

Les activitats d'aigua, tant pròpies de l'estiu, les va dur a terme el Casal Vilaplanenc: el Mullat per l'Esclorosi Múltiple i el Festival de Natació.

A la sala d'exposicions de la Casa de cultura va haver-hi l'exposició itinerant "Lluis Companys, Polític fins a la mort". A la Sala del Casal, el Grup de Teatre de Vilaplana, tot celebrant el seu 30è Aniversari, va estrenar l'obra "En Pólvora" d'Àngel Guimerà. Per molts anys i que puguem gaudir-ne molts més.

Un altre espai utilitzat és la Sala Parroquial on s'hi van fer les xerrades: "Un passeig pel pla de la Mussara", a fi de donar a conèixer l'entorn natural i els seus aspectes socials, a càrrec de Neus Sánchez i Jordi Fernández i "La malaltia de l'Alzehimer", per Jesús Frutos i M. Jesús Larín, professionals de l'Associació Malalts de l'Alzehimer.

També, aquest any, amb la idea de fer les jornades més participatives es va convidar a tot un plegat d'artistes locals a exposar una petita mostra de les seves obres: els germans Xavier i Lourdes Huguet, Josep Bonet, Salvador Simó, Jaume Queralt, Nati Toral, Maria García, Josep Mariné, Jordi Mariné i Jan Mestre. L'encarregat de fer la presentació d'aquesta I Mostra de Pintura Vilaplanenca va ser l'escultor i pintor Salvador Juanpere també, veí de Vilaplana.

Alguns dels actes també van pujar fins la Mussara, estimada i vinculada al nostre poble. El VII Aplec de Sardanes a la Mussara, organitzat per la Colla Cingle Roig, amb diferents actes al llarg de tot el dia i una nit màgica als voltants del poble i refugi amb la II Vetllada de Música i Poesia, a càrrec de Magda Borrull (dansa) i del cantautor Sanjosex

A la plaça de la Riba, la coral "Els amics de la cançó" ens va oferir una cantada d'havaneres i el Grup de Joves va organitzar, com ja ens tenen acostumats des de fa uns estius, Les nits de cinema a la fresca.

També, a la mateixa plaça hi va haver el punt de sortida de les caminades iniciades aquest any: 1a. Caminada nocturna pel terme de Vilaplana, amb força participació i apta per tots els públics i la "Roda Bassa", que vol ajudar a conèixer poc a poc el nostre voltant i les basses del nostre entorn. Es va visitar la Bassa de la Vila, la Balandra (nova i vella) i la bassa nova (el nou dipòsit municipal).

Finalment, el col•lectiu L'Espurna va organitzar un concert en benefici del poble haitià, interpretat per Katy Dadá (veu) i Pere Mariné (piano i cors), apropant-nos a la música pròpia de l'illa caribenya castigada pel terrible terratrèmol.

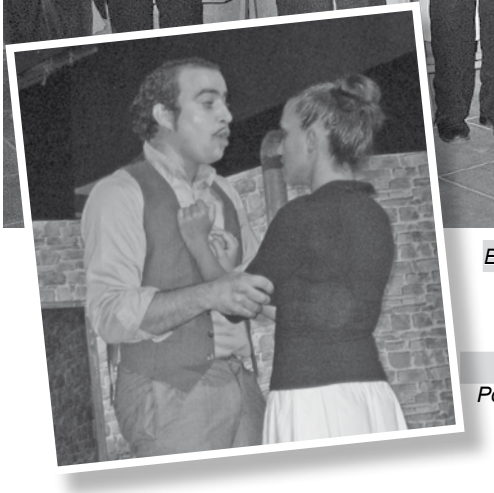
Va quedar pendent El Racó del Conte que vam iniciar l'any passat, però que esperem poder gaudir-ne més endavant.

Una vegada més, des de la Casa de Cultura, volem agrair a tots aquells que han volgut gaudir dels actes. Cal reconèixer que han estat variats i s'han dut a terme gràcies a la col•laboració i la il•lusió de totes aquelles persones que ho han fet possible amb el seu treball i la seva aportació.

També, aprofitem l'oportunitat que ens ofereix aquesta revista per obrir les portes de la Casa de Cultura a totes les iniciatives que puguin sorgir. Com més propostes i més variades, més riques esdevindran Les Jornades Culturals del proper any.

Els Amics de la Cançó cantan havaneres a la plaça de la Riba.

Representació de l'obra de teatre "En Pólvora" d'Àngel Guimerà pel grup de teatre de Vilaplana en el seu 30è aniversari.

JORNADES CULTURALS Exposició de pintura d'artistes locals: (d'esquerra a dreta i de dalt a baix) Joan S. Mestre, Salvadó Junapere, Jordi Mariné, Xavi Huguet, Jaume Queralt, Salvadó Simó, Nati Toral, Lourdes Huguet i Maria García.

Àlex Masdéu i Font

Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358

Web: www.picapedrer.com

Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Inauguració de la façana de l'església i Festa de la Gent més Gran

En el marc de la tradicional Festa de la Gent més Gran, en la seva XXI edició, es feu la inauguració de la Façana de l'Església de la Nativitat de la Mare de Déu, acompanyats pel Vicari General de l'Arquebisbat –en representació de l'Excm. Rvdm. Arquebisbe-, el President de la Diputació, el Director de Patrimoni de la Generalitat, i altres autoritats civils i eclesiàstiques.

Hi va haver la benedicció de la Façana amb la participació de la Coral Amics de la Cançó. Parlaments a càrrec de l'Alcalde, el Vicari General, el President de la Diputació i el Director de Patrimoni de la Generalitat.

Fotografia commemorativa, refrigeri popular a la Plaça de la Vila i el dinar d'homenatge a la gent més gran a la Sala del Casal Vilaplanenc.

La festa va finalitzar amb l'acostumat lliurament d'obsequis i recordatoris.

AGR BOTIGA

COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

C/ de Guardiola, 58
43381 **L'ALEIXAR**
Tel. **977 815 290**
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

AGR BOTIGA

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

UN ESTIU MOGUT PELS GRALLERS I TIMBALERS

Plouen Gralles de Vilaplana

Com ja ho sabeu o ja ho podeu imaginar, als grallers de Vilaplana ens agrada anar-vos informant de tot allò que ens passa i de tot allò que fem al llarg de l'any, i aquest estiu tenim algunes coses per explicar-vos.

Des del grup de gralles Plouen Gralles de Vilaplana ens vam plantejar a principis d'estiu la possibilitat de poder acompanyar uns gegants propis de la nostra localitat, i és per això que vam decidir fer una crida al poble, amb la col•laboració de l'ajuntament, per conscienciar els seus habitants. Ens proposàvem sobretot trobar aquella gent que estigués interessada i disposada a portar uns gegants a les sortides que anem, on donaríem a conèixer encara més, per arreu dels pobles de Catalunya, el nom de la nostra vila. El primer que vam fer per començar-nos a moure, va ser fer unes pancartes en què demanàvem gegants per a Vilaplana, i les vam penjar de les nostres finestres, balcons i xiprers de jardí. Des del grup volem agrair a la gent que es va interessar fent-nos preguntes respecte aquestes pancartes. Més endavant, vam passar-vos un paper per les cases explicant-vos una mica la nostra idea, i vam convocar una reunió el dia 30 de juliol. També des d'aquí volem agrair a les persones que van assistir a aquesta reunió. A la reunió vam explicar als assistents la nostra idea però, tot i que aquells que van venir estaven tan motivats com nosaltres, vam haver de quedar-nos amb l'intent perquè érem molt pocs. Ara, la proposta està llançada sobre la taula, esperant que el nombre de persones interessades i motivades augmenti, i que tard o d'hora la idea es pugui dur a terme. No pensàveu que tiraríem la tovallola tan fàcilment, no?

I després d'aquesta part que potser és la més negativa, també us volem explicar que aquest estiu també ens han passat coses positives. El grup s'ha plantejat créixer i es van obrir les portes a tot aquell/a que estigués interessat a tocar amb nosaltres, així que vam penjar uns cartells que han donat força fruits. En aquests moments ja estan incorporades al grup persones noves, també amb moltes ganes i molta energia, a les quals rebem molt contents i desitgem molta sort dins del grup.

Esperem que aquest escrit sigui en primer lloc informatiu, per aquelles persones que pel motiu que sigui no s'hagin assabentat de les pancartes i de les intencions del grup, i que en segon lloc serveixi també de crida i per animar a tot aquell a qui li agradi la música, la cultura, la tradició, o simplement a aquell que vol passar-s'ho d'allò més bé.

Per últim, recordeu que aviat s'apropa la III Trobada de Gegants del poble de Vilaplana, i per si en el moment no pensem a dir-ho, ja us diem ara que us hi esperem a tots i totes!

Tot està per fer i tot és possible!

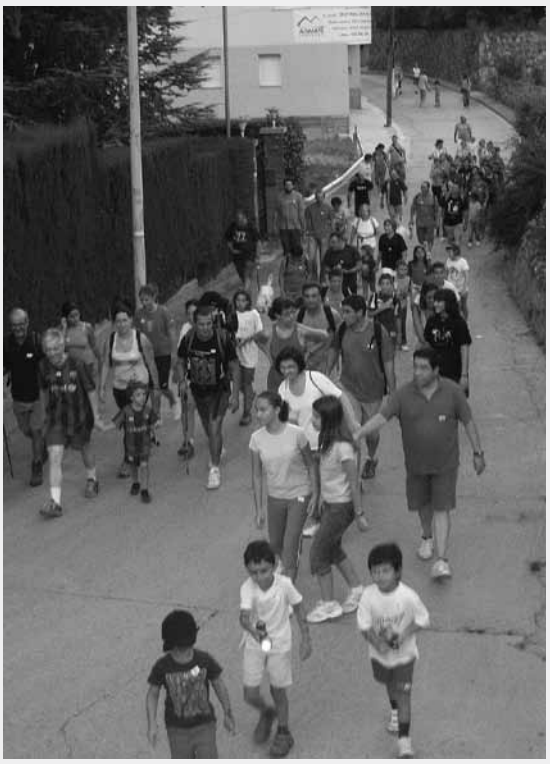

Iª SORTIDA NOCTURNA DE VILAPLANA

Jordi Mariné
Coorganitzador de la SORTIDA

Coincidint amb la lluna plena del passat 23 de juliol va tenir lloc la Iª SORTIDA NOCTURNA DE VILAPLANA. El traçat de la ruta era molt planer i apte per a gairebé totes les edats i això va fer que un bon nombre de participants s'animessin a fer la sortida. Un dels indrets més emblemàtics que es va visitar va ser El Pi del Fernando, un pi declarat arbre monumental i que es troba en el terme del poble veí de l'Aleixar. Un cop acabada la ruta, quan ja gairebé era la mitja nit, per acomiadar l'activitat i refrescar-se tothom, es va fer una sindriada popular a la Plaça de la Riba.

L'organització celebra que aquesta nova experiència tingués tant bona acollida i que tothom es prepari per la propera edició a gaudir d'una ruta diferent amb sorpreses noves.

Sopar quinta del '85

Laia Bonet

El passat dia 31 de Juliol ens vam reunir al restaurant Ca La Pairona els nascuts l'any 1985 per celebrar els nostres 25 anys. El sopar esplèndit (com sempre), amb un èxit de 10 assistens, malauradament l'Eva Jopez, l'Albert Mauri, el Dani "Pastoret"i la Laia Solé no ens van poder acompanyar, però esperem que al pròxim puguin assistir. Després de sopar i per acabar la nit vam acompanyar a l'Ainhoa, el Joan Francesc (Molinilla) i la Cristina que celebraven conjuntament la seva festa d'aniversari al camp de Futbol. La festa va ser tot un èxit, hi van assistir unes 50 persones d'edats compreses entre 14 i 45 anys.

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Cristina Solé, Laia Bonet, Gemma Virgili, Vanessa Aymamí, Vanesa Úbeda, Joan Francesc Molina, Albert Juanpere, Jordi Llauradó, Ainhoa Huguet, Francesc Mèrida

UN ALTRE ESTIU PER RECORDAR

Ainhoa, Gerard, Laia i Vanessa

Un altre estiu per recordar Aquest any el Casal d'Estiu del nostre poble ha estat una mica més curt que els anys anteriors, però no per això ha estat menys intens. Tot va començar a principis de juliol quan tots junts, grans i petits, vam fer unes normes de convivència, per tal de que tot anés bé durant l'estiu. Parlaven sobretot de no pegar-se ni insultar-se, de tractar correctament el material i de fer cas al monitor i les monitores entre altres coses, però també vam establir una norma molt important que era "Passar-s'ho bé". Després tot va començar a anar rodat…

La primera setmana vam rebre la visita d'uns extraterrestres als quals se'ls hi havia espatllat la nau espacial, i tots junts els vam ajudar a buscar les peces que els hi faltaven per arreglar-la. A més, vam pintar uns planetes molt grans, i uns de més petits per poder prendre de record a casa.

La segona setmana ens vam transformar tots en artistes, i vam dedicar els dies de Casal a la creativitat, la imaginació i la pintura. Vam pintar uns quadres molt originals i unes camisetes, com ja és tradició de cada any. A més, vam fer unes escultures i tot plegat ho vam poder exposar l'últim dia de la setmana, molt satisfets de la feina feta i del resultat aconseguit.

La tercera setmana els grans artistes es van transformar en grans actors, i vam treballar l'expressió corporal i el teatre. Després de tota la setmana de treball fent vestits, decorats i assajos el divendres vam fer la gran representació de la llegenda de Sant Jordi de la qual també vam quedar molt contents.

La quarta setmana va ser com un batibull de cultura. Emmarcats en una festa major, vam dibuixar els gegants que trobareu al final de la revista, vam fer un gegant molt gran entre tots i vam aprendre diversos balls tradicionals.

I per últim, la cinquena setmana la vam dedicar al medi ambient, tot jugant a reciclar, a plantar plantes i a reutilitzar materials per a fer jocs. A més, totes aquestes setmanes van estar arrodonides amb petites dosis de deures per no perdre el fil d'allò après a l'escola, i amb grans dosis de piscina per refrescar-nos.

Un any més podem dir que el monitor i les monitores hem gaudit de l'estiu amb tots vosaltres i esperem que vosaltres també hagueu gaudit d'això que anomenem "educació en el lleure", perquè l'estiu és un moment per divertir-nos, per jugar, per fer amics i per moltes coses més, i si a més a més fent tot això s'aprèn a compartir, a imaginar i a conviure amb la resta de nens i nenes del poble, millor que millor!

Mai sabem del cert si aquest haurà estat o no el nostre últim any en aquesta feina tant enriquidora. De tota manera, i per si de cas, gràcies un cop més a tots els que ho feu possible!

APLEC 2010. GRÀCIES A TOTS!

Colla Cingle Roig

(Fotografia cedida per Lidia Juanpere)

Un any més, ens hem retrobat a la Mussara en la nostra diada sardanista. Hem d'agrair tot el suport que hem rebut dels industrials, de la Cooperativa, de la Parròquia i de l'Ajuntament, sense el qual es faria difícil de poder emprendre una iniciativa d'aquesta importància. Com en tota activitat, ara és hora de valorar-ne tots el aspectes i, ben aviat, tornar a posar en marxa la maquinària de l'Aplec. Durant el curs ens agradaria mantenir l'activitat sardanista amb alguna programació escaient. Ja us informarem.

Sabeu que es va crear una pàgina web que hem mantingut actualitzada i ha anat informant -creiem que amb una certa efectivitat- de detalls del món sardanista o d'altres esdeveniments d'interès social i cultural. Ens ha sorprès veure la gran quantitat de visites que ha rebut, no tant sols d'aquí, sinó de tot el món, fet que mostra l'interès per la Mussara i el seu veïnatge. Aquest fet ens ha motivat a tenir la pàgina web, no tant sols activa, sinó que creiem que val la pena mantenir-la actualitzada fomentant les aportacions d'estudiosos o, simplement, dels interessats en conèixer millor aquest poble buit però, tossudament viu.

Aquest intercanvi d'informacions sobre qualsevol aspecte històric, literari, excursionista, ... podria establir una experiència força interessant a tot nivell. Això i les aportacions d'àmbit divers com fins ara, és una bona manera de mantenir l'activitat de la Colla. N'hi ha que creiem que una iniciativa ha de dotar-se de continuïtat encara que sigui en un format i uns ritmes diferents, perquè pugui seguir aportant quelcom i, alhora, nodrir-se i evolucionar amb experiències i aportacions innovadores.

Com l'any passat, durant la festa major d'octubre, us convidem a visitar el Concurs-exposició de fotografia a la Sala Parroquial.

A reveure.

Vilaplana amb Haití

Mar Joanpere Foraster
L'Espurna.

"Cualquier cifra de muertos es falsa. Para que el número de víctimas del terremoto de Haití se acercara algo a la realidad harían falta dos cosas. La primera es que alguien los hubiera contado, supiera cuánta gente estaba comprando a las cinco de la tarde del martes en el supermercado Caribe o cuántos niños de hasta cinco años durmiendo la siesta o jugando en la guardería Le Petit Prince. Pero nadie lo sabe. Tampoco nadie ha contado cuántos cadáveres han sido quemados ya en las esquinas o cuántos continúan abandonados en medio de las calles -el reportero perdió este sábado la cuenta al llegar a 20 tras la primera media hora de recorrido por el centro de Puerto Príncipe-. La segunda cuestión necesaria es que aquí, en este país antes llamado Haití, hubiese algún tipo de autoridad, municipal o estatal, que tras el seísmo se hubiese hecho cargo de la situación. Pero Haití ya no existe. Su capital sólo es ya un inmenso cementerio en ruinas por el que pasean sin saber hacia dónde millones de personas convertidas en vagabundos."

Resguardo de Ingreso

CAJA MADRID

Oficina 1034 6000333298

Titular de la Cuenta D. CIC. CULTURA DE AMISTAD HISPANOAMERICANA

Ingreso realizado por D. KATI DADA

Relación de Cheques y Documentos

Nº Cheque o Documento	Nº de Cuenta	Entidad y Agencia	Importe

VILAPLANA AMB HAITÍ

Total Cheques y Documentos

Ingreso en Efectivo 613,30 €

OF/PTO/TID: 9558/01/1764
F/OPER. 12/08/2010 CTA.ABONO: 10346000732980
IMPORTE EUR: **********613,30 EUR
IMPORTE ABONO: **********613,30 EUR

Després de passar-nos diversos mesos llegint fragments com aquest, escoltant i veient des de molt lluny i llunyanament com avançaven i encara avancen els horrors del desastre d'Haití. Després d'haver vist com el món és tot allò que no podem dominar ni controlar, que una ventada ens pot deixar sense casa i una tempesta sense records …

Després de veure com socialment el desastre queda tapat i solucionat darrere d'altres notícies més o menys importants donant a entendre que Haití a hores d'ara és un territori econòmicament i socialment equiparable a altres zones d'Amèrica-llatina. Vilaplana va poder mostrar la seva gran voluntat solidària cap Haití amb la impressionant assistència que hi va haver al concert del passat 11 d'agost, organitzat per l'Espurna, i on eren protagonistes Pere Mariné i Kati Dadá, els quals ens van oferir la millor de les seves veus i el millor dels seus sons provinents tots de cançons haitianes que ens van fer viatjar cap un territori generós, senzill i amb voluntat de seguir endavant.

Tot i que l'Espurna ha restat adormida durant aquest estiu vam voler dedicar tot el nostre compromís cap a un projecte tan important com va ser la col·laboració amb Haití; vam arribar a aconseguir 613,33€ de donatius que es destinaren a l'organització Círculo cultural hispano-haitiano.

Contents/es de l'èxit que ha tingut aquesta iniciativa, volem seguir treballant pel camí de la cooperació i la solidaritat amb els altres territoris i veient que Vilaplana és un poble compromès amb els problemes d'arreu.

Per tant, tan sols podem agrair la col·laboració de tots/es les que vàreu omplir la Sala Parroquial i vàreu regalar la vostra sensibilitat a qui més la necessita.

Com sempre, també, agrair a Lo Pedrís el seu interès pel nostre projecte.

Moltes gràcies!

Oli d'oliva: com si fóssim estrangers o dedicat als joves

Quan passes temps fora de casa o, millor dit, en altres països de costums culinaris diferents als habituals, és inevitable acabar enyorant certs productes o certs gustos. Aquest estiu he enyorat l'oli, el d'oliva, és clar, i n'he parlat amb persones, que en altres llocs del món, el valoren i el defensen aferrissadament.

Per a nosaltres que hi hem nascut no significa cap excepció, ho trobem normal, però per als qui pertanyen a altres cultures té una importància capital (De tan nostre no hi donem importància). Fa uns anys ni tan sols en dèiem oli d'oliva, sinó oli, no ens calia l'adjectiu, ara sí, perquè ens han dit des fora que convé diferenciar-lo. Fins i tot els nostres avis o besavis tenien oliveres per al consum propi d'olives o d'oli, però no pas com a producte comercialitzable. Aquí mateix a les nostres comarques, les oliveres es plantaven com a límit del terreny d'altres cultius com la vinya, l'ametller o l'avellaner. Rarament els pertanyia una parada sencera i exclusiva. Només ens en vam adonar i vam posar el crit al cel quan, fa uns anys enrere, ens van voler fer creure que havíem de consumir altres olis de llavor. Llavors, ens vam rebel.lar, però per què? Doncs perquè això volia dir un canvi total en el gust de la nostra cuina, aquell que sabem i estimem i no hi vam estar disposats. Llavors el vam reconèixer com un producte propi i el vam defensar amb les ungles. Partirem, doncs, de la ignorància, com si fóssim estrangers o joves aprenents, perquè així és com millor podrem fer arribar totes aquestes significats als qui no en coneixen res o poc.

El Mediterrani i l'oli, petita història

Ja sabem quina és la trilogia de l'alimentació mediterrània: blat, vinya i olivera que es tradueix en farina, vi i oli. Tots tres són tan antics com la mar mateixa.

L'olivera, sens dubte, és l'arbre més típic de la Mediterrània que defineix la regió com a CLIMA DE L'OLIVERA. El cultiu va començar 5.000 anys abans de Crist entre Síria i l'Iran i també a les colònies fenícies, entre Palestina i el Líban. El nom ve d' ELAIWA de Creta i d' ELAIA, de Grècia. La paraula llatina és ULU, més endavant OLEUM i finalment OLI ja en llengües romàniques. (ULU: Ullastre, Ullastret, poble del Baix Empordà, restes ibèriques.). A la península ibèrica hi va arribar a través dels grecs i dels fenicis. La paraula Còrdova, d'origen fenici, procedeix de Corteb que significa l'olivera.

Van ser la població romana, però, qui va viure l'època gloriosa de l'olivera i l'oli. La cuina romana és una cuina d'oli d'oliva i d'olives que servien com a condiment i acompanyament de molts plats. L'utilitzaven per fregir, per cuinar, és a dir, guisar i per amanir. Tant Apici com Marcial, dos personatges, que ens han deixat documentació culinària, esmenten l'oli d'Hispània com a molt bo. Diferencien també entre diverses classes d'oli, segons les olives emprades i sobretot del seu grau de maduració:

-oli acerbo: fet el mes d'octubre amb olives encara blanques.

-oli verd: fet a finals d'octubre quan comencen a madurar les olives, era molt valorat i el feien servir per amanir. Correspon al nostre oli verge.

-oli flos: el primer premsat d'olives ja madures.

-oli sequens: el del segon premsat.

-oli cibario: el del tercer premsat i de qualitat inferior.

Els romans en diferenciaven molt bé les qualitats, cosa que posteriorment es va trencar.

Els musulmans van ser els que més oliveres van explotar i ja a nivell comercial. Van millorar les tècniques de cultiu i d'extracció i van ser els descobridors de molts usos culinaris i, sobretot, medicinals que es continuen valorant avui. Van classificar les oliveres a partir del fruit i els van donar els noms diferencials, segons la mida, de més gran a més petita: GORDAL, REINA SEVILLANA, ARBEQUINA...

Durant l'edat mitjana, la cultura cristiana, continua utilitzant l'oli d'oliva en la seva alimentació tot i que per influència d'uns hàbits molt més germànics i nòrdics, heretats després de la caiguda de l'imperi romà ens mans dels pobles bàrbars, el combina amb un altre greix: el llard d'origen animal o la mantega de la llet. Tot i així, l'oli d'oliva és utilitzat en rituals com les uncions i substitueix els greixos animals en dies d'abstinència, igual que el peix ho fa amb la carn, la llet animal o els ous.

Aquests costums han perdurat fins avui en què ens tornem a encarar amb aquest producte estrella que, tant per raons científiques que afecten a la nutrició humana, com per motius de gust, tècnica i cultura, preval per sobre de qualsevol altre greix.

Comercial ROSAN
Pedrera del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS
MOQUETES
PINTURES
ESMALTS
VERNISSOS
COLES
PAPERS PINTATS
BROTXES

EL FUTBOL FA AMICS

Mònica Mariné

Personalment, no m'agrada el futbol, però el que he vist aquest estiu, ja que tinc dos fills futbolistes i futbolers, m'ha empès ha escriure aquestes ratlles.

Els dies que he pogut he anat a veure com entrenaven els petits del poble.

El grup de nens que entrenaven comprenia edats des dels cinc fins als deu anys, cosa que no ha representat cap problema pels membres de l'equip ni pels entrenadors.

Com un bon equip, necessitaven entrenadors. Aquest any, ele entrenadors han estat l'Aleix i l'Albert, amb la col. laboració del Pitxi, encara que no em voldria deixar a cap dels companys de colla, ja que durant l'hora d'entrenament tots els altres animàven als petits i ajudaven si calia, tant a fer de porters, com de "sanitaris", si algún petit prenia mal.

Per això voldria donar les gràcies a tots aquests nois, que han respectat i ajudat al joc dels petits i m'agradaria que aquest "esperit", perdurés al llarg dels anys i que aquests nens féssin el mateix amb els "seus" petits.

■ ■ ■

MATA
LLAUNERIA
Raval Santa Anna, 47 43201 **REUS**
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

PRIMERA VICTORIA DEL CARLES DURAN AMB EL SEU RENAULT CLIO

El dia 18 de juliol es va disputar la primera prova del "Campeonato aragonés de velocidad" al circuit de Motorland a Alcañiz. Un total de 52 pilots feien acte de presència a les seves magnífiques instal·lacions. La categoria D-2 (vehicles fins a 2000 cc.) va comptar amb 26 participants, entre ells, un vilaplanenc, el Carles Duran que, com ja sabeu enguany s'ha estrenat en el mon de les curses de turismes amb el seu RENAULT CLIO.

Els fantàstics temps que el Carles va enregistrar el dissabte ja van ser un presagi del que havia de succeir l'endemà. El tarragoní es va endur la pole i a partir d'aquí "tot va anar rodat". A mida que passaven les 18 voltes de la cursa el Carles anava agafant més i més distància de la resta de contrincants, fins que el jove pilot creuava la bandera de quadres en primera posició.

El Carles, amb només 17 anys, acaba de fer el salt dels karts als turismes. Aquesta ha estat la seva 4a cursa a la nova modalitat, però tot i la seva escassa experiència al volant del seu vehicle en cada una de les curses ha demostrat una molt bona adaptació i una rapidíssima progressió.

■ ■ ■

SOLUCIONS MOTS ENCREUATS

HORITZONTALS: 1-LA/SONRISA 2-LLEI/A/UN 3-ACORDIO/DV 4-NO/GALIA/E 5-GIRAVOLTAR 6-OAI/IN/UGT 7-S/VOD/CRII 8-TRAMOIA/EC 9-OLAF/MAMA 10-OMS/FRAU/L

VERTICALS: 1-LLANGOSTO 2-ALCOIA/ROM 3-EO/RIVALS 4-SIRGA/OMA 5-O/DAVIDOFF 6-NAILON/I/R 7-R/OIL/CAMA 8-IN/ATUR/AU 9-SUD/AGIEM 10-A/VERTICAL

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

AMPA IES FONTANELLES

M. Pilar Prades, Tat Torruella i Eva Aymamí.

Encara que sembli mentida ja fa tres anys que vam estrenar l'institut de Les Borges del Camp. A més dels 18 joves vilaplanencs que hi han cursat els seus estudis d'ESO, tres mares hem estat fundadores de l'AMPA. Aquest nou curs, deixem la junta per donar pas a noves iniciatives. Llàstima que cap més pare ni mare del nostre poble hagi volgut continuar amb la tasca que vam iniciar amb tanta il·lusió.

Primera junta fundadora de l'AMPA de l'Institut de les Borges del Camp.

Només us volem dir que estem satisfetes, ja que els tres anys de treball i d'entrega han donat el seu fruit. Avui l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes de l'Institut és una entitat plenament consolidada. Estem encantades d'haver pogut aportar el nostre granet de sorra.

A reveure!

A reveure a la primera promoció de l'IES Fontanelles!

Eva Aymamí Ferré

Barbara Franquet

Carles Duran

Gina Mestre

Joan Garcia

El passat 18 de juny els alumnes de 4t d'ESO de l'institut Fontanelles de les Borges del Camp tancaven una etapa escolar a l'acabar els seus estudis obligatoris. L'AMPA i el mateix institut els van organitzar una bonica festa de graduació. Entre els 78 alumnes protagonistes d'aquesta història hi havia 4 vilaplanencs, es tracta de la Gina Mestre, la Bàrbara Franquet, el Joan Garcia i el Carles Duran. Des d'aquí els volem dedicar aquestes paraules:

Avui som aquí per acomiadar amb vosaltres una etapa de la vostra vida d'estudiants. Molts ja heu estat companys a la llar d'infants, més tard heu passat junts pel parvulari, pel cicle inicial, pel cicle mitjà, pel cicle superior, després vau començar els vostres estudis d'ESO a l'institut de Riudoms on, de ben segur que vau consolidar noves amistats i junts heu acabat aquest nou cicle aquí. De ben segur que al llarg d'aquests anys heu passat estones molt bones i també estones... no tan bones, però totes elles han contribuït a la vostra formació com a estudiants i el més important de tot, com a persones.

Avui els vostres camins se separaran, tant de bo que la vostra amistat perduri. Alguns de vosaltres tornareu aquí el curs vinent, a les aules de batxillerat, d'altres iniciareu el vostre camí pels cicles formatius, uns altres començareu la vostra experiència al món laboral. D'aquí a uns quants anys entre vosaltres hi haurà metges, fusters, advocats, perruqueres, esportistes d'elit, cuiners... tant se val el camí que trieu a la vida, el més important és que procureu fer allò que més us agradi, ja que llavors, segur que ho fareu bé.

Vosaltres sou la primera promoció que surt d'aquest institut, junts heu plantat un arbre al pati per deixar constància de la vostra estada aquí, igual que vosaltres l'arbre es farà gran, recordeu-vos d'ell de tant en tant, penseu que les properes promocions aprofitaran la seva ombra mentre ell serà testimoni en silenci dels seus jocs, de les seves rialles, dels seus secrets i potser dels seus primers petons, de la mateixa manera que les parets d'aquest institut han estat també testimonis del vostre pas per aquí.

Nosaltres no us volem dir gaires coses més, només que aprofiteu al màxim totes les oportunitats que us doni la vida i desitjar-vos des d'aquí molta, moltíssima sort en tots i cada un dels projectes que us proposeu.

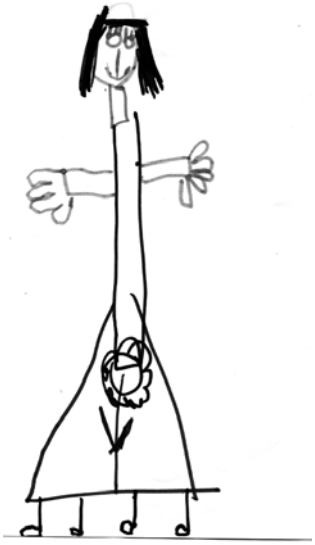
Fins a sempre!!!

LA FRESCA

Dibuixem Gegants

SILVIA - 3 ANYS

AÏDA - 3 ANYS

BIEL - 4 ANYS

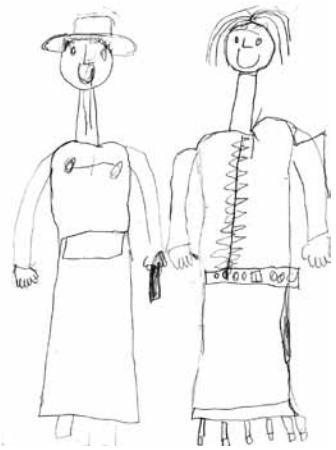
XIN - 4 ANYS.

JAUME - 4 ANYS

ORIOL - 5 ANYS

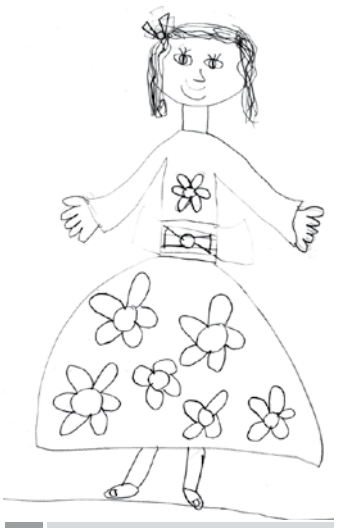
ANDREU - 5 ANYS

AÏDA - 5 ANYS

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

TECPERVAL
TÈCNICS EN PERITATGE I VALORACIONS
Camí de l'Aleixar, 2, L-4
43202 **REUS** (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44 - Fax 977 32 64 58

MARIONA - 6 ANYS

ARIADNA - 6 ANYS

ANNA - 7 ANYS

BLANCA - 7 ANYS.

NIL - 7 ANYS

MARINA - 7 ANYS

JOANA - 8 ANYS

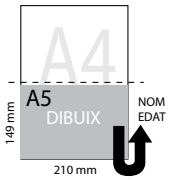

MIQUEL - 8 ANYS

CARLA - 11 ANYS

En el proper núm dibuixarem **EXTRATRERESTRES**

Recorda que el dibuix s'ha de fer tamany "quartilla" (mig A4) i darrera cal posar el nom complet i l'edat."

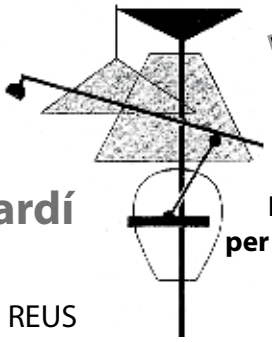
PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

LAMPARAS LUMEN IL·LUMINACIÓ

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Comiat als alumnes de 6è i Carta d'agraiment

Josep M. Garcia Abelló
Expresident de l'AMPA

L'últim article que publico com a representant de l'Ampa de l'Escola Cingle Roig de Vilaplana, associació per la qual he treballat i que he tingut el goig i el privilegi de presidir durant cinc anys, és una carta d'agraïment que vaig llegir a la darrera festa fi de curs 2009-10 de l'escola. Aquesta carta o dedicatòria anava precedida d'un muntatge audiovisual que els companys de junta i un servidor vam dedicar a la primera promoció d'alumnes de 6è que han cursat els seus estudis primaris al nostre centre. El muntatge tenia com a objectiu fer un breu recorregut fotogràfic amb text i música de l'estada dels sis alumnes que enguany s'acomiaden de l'escola i la carta que li seguia era una mostra d'afecte i d'agraïment per a totes aquelles persones o institucions que han col·laborat amb nosaltres i que passo a detallar:

DEDICATÒRIA I AGRAÏMENTS

Per als alumnes de 6è: *Adrià, Jhonny, Nicolàs, Marc, Marta i Laia, volem acabar aquest muntatge audiovisual dedicant-vos-el i donant-vos les gràcies per aquests anys que hem compartit amb vosaltres. L'hem fet, de tot cor, esperant que sigui un regal entranyable que conserveu com a record de la vostra estada a l'Escola Cingle Roig de Vilaplana. Tot esperant, que aquesta hagi estat joiosa i profitosa.*

Per a les famílies: *Us volem manifestar el nostre sincer agraïment per haver dipositat la vostra confiança en aquesta escola a l'hora de portar-hi els vostres fills i filles, així mateix, gràcies pel vostre ajut i participació amb la nostra Ampa al llarg d'aquests cinc cursos.*

Per a l'Ajuntament de Vilaplana*: Us agraïm el vostre suport institucional, econòmic i humà, així com l'estreta col·laboració amb l'escola i l'Ampa que heu mantingut en ferm i de forma constant, des del primer dia de la seva reobertura.*

Per als amics i amigues: *Aprofitant aquests moments de certa nostàlgia que ens brinda aquest comiat, us diem que moltíssimes gràcies per ajudar-nos, des de diferents àmbits, i per fer-nos costat, sempre que ho hem precisat, durant aquests primers cinc anys de vida de la nostra escola, que com diria aquell, també ja és un poc vostra: A l'Abdon, Al Salvador Juanpere, A l'Àlvar Fortuny, A la Dolors Juanpere, Al Jordi Fernández, A la Neus Sánchez, A l'Antònia Farré, Al Josep Mestre, A la Mar Juanpere, Al Pepo Pujals, Al Jordi Mateu, Al Josep Bigorra, A la Mariona Quadrada, Al Tomàs Bigorra... I a totes aquelles persones o col·lectius, que ara i aquí, ens hàgim pogut oblidar i a qui demanem que ens disculpin.*

Per a la directora, mestres fixos i itinerants, educadors, monitors*... Permeteu-nos que ens dirigim a vosaltres, ja que formeu part de la història d'aquest centre, per manifestar-vos el nostre sincer agraïment per la tasca ben feta i per la infinita paciència que heu mostrat amb els nostres alumnes. Des de l'Associació de mares i pares, us volem expressar la nostra consideració perquè tots vosaltres, que treballeu per ensenyar i fomentar coneixements, valors i actituds, sou un dels gremis més necessaris i més civilitzadors de la nostra societat. I així, com a conseqüència del vostre treball diari a les aules pugueu aconseguir que aquests infants siguin l'esperança per edificar, en un futur pròxim, una societat més preparada, més justa i més lliure, i esperem que també més feliç i més humana.*

I per últim, ***Per als companys de la junta:*** *Eloi, Paqui, Rosa, Carles, Alex, Imma i Carme moltes gràcies per tot, ja que sense la vostra implicació i esforç constant, curs rera curs, el verd dels arbres que enarbora el logotip de la nostra escola, que simbolitzen els guardians custodis de la seva història i de la seva continuïtat, probablement, no hauria pogut esdevenir tan viu i tan intens.*

Moltes gràcies, bones vacances i bona entrada a l'Institut!

AMPA CEIP Cingle Roig,
Vilaplana, 12 de juny de 2010

Abans d'acomiadar-me, també voldria expressar el meu suport a la nova junta entrant que a partir d'aquest nou curs 2010-11 passarà a presidir el Sr. Àlex Masdéu i desitjar-los tota la sort del món en la nova etapa escolar en la qual tot just han començat a caminar.

Sort i endavant les atxes !

FORN DE PA I PASTISSERIA
Llaurado
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda. Dr. Vilaseca, 10 Avgda. Joaquim Mir, 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS L'ALEIXAR

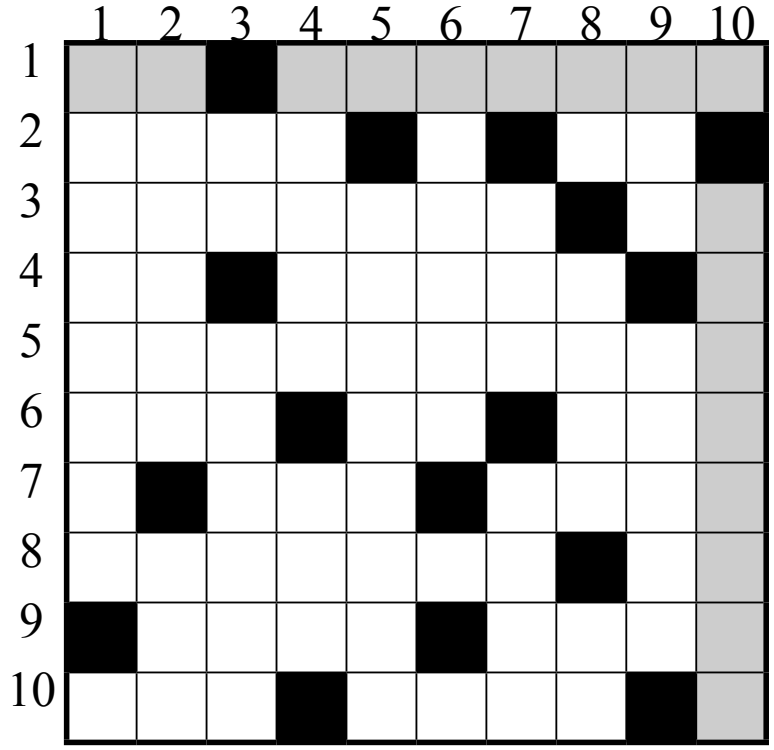
Dietètiques Cabré, C.B.
peso forma
ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Najor, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

AUTO ESCOLA
CATALUNYA
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

MOTS ENCREUATS

F. Mariné
amb la col·laboració de la comunitat de Llirt

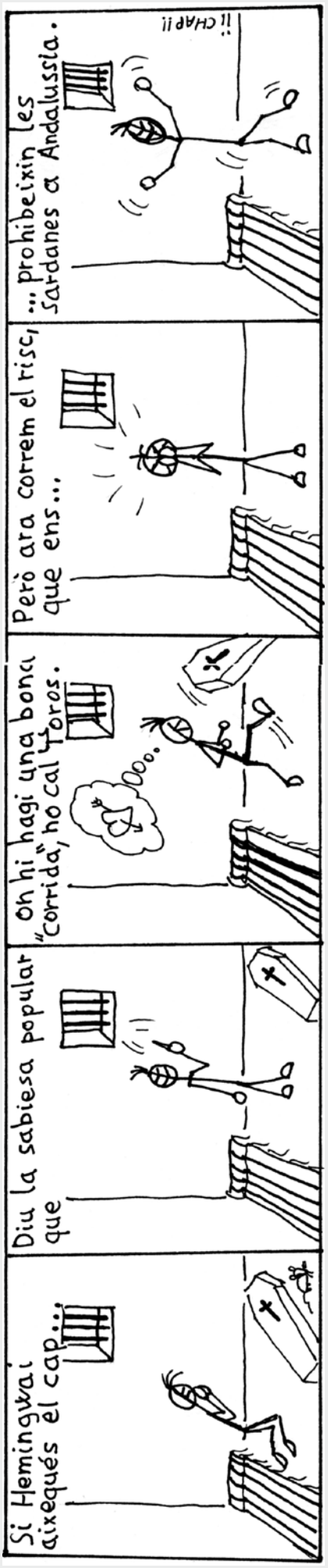

HORITZONTALS: 1-**El somriure madrileny (dues paraules)**. 2-La de la gravetat o la de l'embut/La primera/En boles. 3-Si vols tocar aquest instrument has de manxar molt (i pots anar a Arseguel)/Cinc-cents cinc. 4-Negació/La va conquerir Juli Cèsar (tota menys un poblet)/Est 5-Donar moltes voltes 6-Un oasi sense serp/ Estar a l'última moda/El sindicat del Marcelino Camacho. 7-La serp que no era a l'oasi/Versió original en alemany(o danès)/Faci grans les criatures. 8-Mitjans mecànics fets anar al teatre per a moure els decorats/Quin fàstic. 9-El viking més famós dels comics, però no és el Vicky/La que ens mima. 10-Ens va espantar l'any passat amb la grip A/Una senyora alemanya que és una estafa/Cinquanta.

VERTICALS: 1-Al diccionari no hi surt, però a Vilaplana als insectes que salten sempre se'ls ha anomenat així/Un zero. 2-Equip famós per la seva moral de ferro/Posa'n al mojito i et quedarà molt bo. 3-Ep, sóc aquí!/Contrincants aferrissats(el Madrid i el Barça, per exemple). 4-Corda amb que s'estira una barca des de la vora del riu/Arbre que a l'inrevés és el que mana més. 5-La lletra que es fa amb un canut/Un dels millors puros que et pots fumar. 6-Teixit artificial famós per les mitges i les bates de les padrines/Un palet/La tenen el ruc i el ric. 7-Un roc també la té/Si el poses darrera del gas pots fer anar el camió/Els catalans la fem servir per caminar, però els espanyols hi van a dormir. 8-Prefix que porta la contrària/Com més perden la feina més n'hi ha/Vinga, moixonot! 9-La part de baix de la Terra/Al revés, bruixa gallega que ha fet un pacte amb el diable. 10-El ruc de casa també ho fa/**Si ho ajunteu a les dues paraules de l'horitzontal 1, col·lecció de literatura eròtica del Berlanga**.

Servei Oficial:
Lucas CENTRE AUTOTECH
Tallers Rafel Sans
Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES
Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Celebrem els 50 anys

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

soldó
VILAPLANA
OLI D'OLIVA VERGE EXTRA
0,75 L
Cooperativa Agrícola de Vilaplana
Passeig de La Muntara s/n
43380 VILAPLANA
telf.: 977 81 51 63

Els nostres carrers

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

CONSELL COMARCAL DEL BAIX CAMP

LO PEDRÍS